Omraam Mikhaël Aïvanhov

O EDUCAŢIE ÎNCEPE ÎNAINTE DE NAŞTERE

Articol I. Cap. 1 – Părinţii trebuie mai întâi instruiţi

Se întâmplă ca unii dintre voi să se întrebe de ce, în calitatea mea de pedagog, eu vă vorbesc foarte rar despre educaţia copiilor. Toţi pedagogii se ocupă de copii, eu nu o fac, sunt o excepţie. De ce? Pentru că mă gândesc că ar trebui să se înceapă prin a-i instrui pe părinţi.

Eu nu cred în nicio teorie pedagogică, cred numai în modul de a trăi al părinţilor înainte şi după naşterea copiilor. Iată de ce nu am dorit niciodată să vorbesc prea mult despre educaţia copiilor. Dacă părinţii nu fac nimic pentru propria lor educaţie, ce ar putea face pentru a-şi educa copiii? Se tot vorbeşte părinţilor despre educaţia copiilor lor ca şi cum ei ar fi fost cu adevărat pregătiţi pentru aceasta; din moment ce au copii, se consideră că sunt deja pregătiţi. Nu, deseori nu sunt, şi ei sunt aceia care ar trebui mai întâi să fie instruiţi şi învăţaţi cum să se comporte pentru a-şi influenţa pozitiv copii.

Ei bine, eu sunt însă criticat fiindcă nu mi se cunoaşte programul: „Pedagog? Cum aşa? Dar nu este un pedagog, el nu vorbeşte niciodată despre educaţia copiilor!” Aceasta se întâmplă deoarece nu mi s-a înţeles deocamdată punctul de vedere. Atât timp cât părinţii nu sunt pregătiţi, putem mult şi bine să le dăm cele mai bune explicaţii pedagogice, aceasta nu le va servi la nimic, şi dorind să aplice noţiuni neînţelese, ei vor face chiar mai mult rău copiilor lor.

Câţi oameni care vor să aibă copii se preocupă să ştie dacă îndeplinesc într-adevăr condiţiile necesare: dacă sunt sănătoşi şi posedă mijloacele materiale pentru a-i creşte, şi mai ales dacă au calităţile necesare ca să fie pentru aceşti copii un exemplu, o siguranţă, un sprijin în toate circumstanţele vieţii! Ei nu se gândesc la toate aceste lucruri. Ei aduc pe lume copii, iar aceştia vor creşte singuri, prin propriile puteri, se vor descurca cum vor putea şi într-o zi vor avea ei înşişi copii în condiţii la fel de jalnice ca şi părinţii lor.

Eu sunt mereu mirat observând atâţia băieţi şi fete, tineri care doresc să se căsătorească fără să se gândească că trebuie să se pregătească pentru viitorul lor rol de taţi şi mame. Când întâlnim anumite tinere femei însărcinate, ne gândim într-adevăr dacă… nu vedem oare un copil care poartă în pântece un alt copil! Se poate observa pe chipul lor: un copil. Atunci, la ce ne folosesc toate acestea? Este preferabil să nu avem copii atât timp cât nu suntem pregătiţi, dacă

nu, vă asigur, o vom plăti foarte scump.

Veţi spune: „Să ne pregătim… Dar cum să o facem?” A fi pregătit înseamnă a avea gânduri, sentimente, o atitudine ce vor atrage într-o familie fiinţe excepţionale. Da, Ştiinţa Iniţiatică ne arată că nu este întâmplător dacă un copil sau altul se naşte într-o familie: în mod conştient sau nu-şi cel mai adesea inconştient – părinţii sunt aceia care l-au atras. Iată de ce părinţii ar trebui să ceară în mod conştient ajutor geniilor, al divinităţilor. Fiindcă ei îşi pot alege copiii: iată ceea ce majoritatea lor nu cunosc.

Trebuie deci ca totul să fie revizuit de la început, iar începutul înseamnă momentul conceperii copiilor. Părinţii nu se gândesc că trebuie să se pregătească cu luni de zile înainte, cu ani, ca şi pentru un act sacru. Adesea, după o seară de chef, după ce au mâncat şi au băut mult alcool, ei concep un copil! Iată momentul pe care l-au ales, dacă mai putem spune că l-au „ales”! Ei puteau să aştepte un moment de pace, de luciditate, un moment în care domnea între ei o mare armonie. Dar nu, ei aşteaptă să fie excitaţi de alcool şi să nu mai ştie unde se găsesc; în această minunată situaţie se concepe un copil! Ce elemente credeţi însă că vor introduce în el? Un copil care vine pe lume încărcat cu asemenea elemente nu poate fi decât prima victimă a propriilor părinţi. Atunci, pe cine trebuie să educăm mai întâi? Eu vă spun că nu copiii sunt aceia care trebuie educaţi, ci părinţii lor.

Dacă părinţii nu încetează să ofere acasă copiilor spectacolul disputelor lor, al minciunilor, al necinstei lor, cum îşi pot oare imagina că îi vor putea educa? S-a observat că un bebeluş se poate îmbolnăvi manifestând şi tulburări nervoase ca urmare a certurilor dintre părinţii săi: chiar dacă el nu a asistat la acestea, disputele creează în jurul lui o atmosferă lipsită de armonie pe care el o resimte, fiindcă este încă foarte legat de părinţii săi. Bebeluşul nu este conştient, dar este totuşi foarte receptiv, corpul său eteric fiind acela care primeşte şocurile.

Părinţii trebuie să fie conştienţi de responsabilităţile lor. Ei nu au dreptul să invite să se încarneze spirite dacă nu sunt capabili să se ridice la înălţimea sarcinii lor. îi văd pe unii comportându-se într-un mod neverosimil încât nu mă pot abţine să nu îi întreb: „Vă iubiţi cu adevărat copiii?” Ei sunt indignaţi: „Cum aşa? Dacă ne iubim copiii! Evident, îi iubim!

— Ei bine, eu nu cred, pentru că dacă i-aţi iubi, v-aţi schimba

atitudinea, aţi începe să corectaţi anumite slăbiciuni în voi ce se reflectă negativ asupra lor. Voi nu depuneţi niciun efort, aceasta este iubirea voastră?”

Eu ştiu că viitorul Fraternităţii se află în copii, dar eu mă ocup de părinţi: vreau să îi fac să înţeleagă că nu trebuie să aducă pe lume copii numai pentru a-şi da frâu liber acestui instinct atavic de procreaţie. Acest instinct există, bineînţeles, dar trebuie înţeles într-un mod mai spiritual: trebuie ca gândul, sufletul, spiritul să participe la acest act, aşa încât copilul să fie legat la o lume superioară. În majoritatea cazurilor, oamenii se mulţumesc să rămână într-o stare de animalitate: ei mănâncă, beau, procreează ca şi animalele, nu găsim nimic spiritual în faptele lor. Iubirea nu are nicio importanţă, plăcerea este cea care contează, iar această plăcere de câteva minute o vor plăti întreaga viaţă şi o vor plăti şi copiii lor.

Vreţi să mă ocup de copii? Ei bine, nu, mă voi ocupa mai întâi de voi, şi ocupându-mă de voi, mă ocup indirect de copiii pe care îi aveţi deja şi de cei pe care îi veţi avea într-o bună zi.

Articol II. Cap. 2 – O educaţie care începe înainte de naştere

Atunci când îşi doresc un copil, majoritatea oamenilor îşi imaginează că posibilităţile lor se limitează numai la actul fizic; restul, constituţia copilului, caracterul său, capacităţile, calităţile, defectele sale, depinzând de hazard sau de voinţa Domnului despre care nu au o idee prea clară. Cum au auzit totuşi vorbindu-se despre legile eredităţii, ei se tem că acest copil va semăna fizic şi moral cu părinţii săi, cu bunicii săi, cu un unchi sau cu o mătuşă. Dar nu se gândesc că pot să facă ceva pentru a favoriza sau împiedica această asemănare, nici, într-o manieră generală, să aleagă ce va fi acest copil. Ei bine, aici ei se înşală, fiindcă părinţii pot influenţa copilul care va veni să se încarneze în familia lor.

Dar părinţii trebuie să se pregătească încă înaintea momentul concepţiei pentru a putea atrage un spirit sublim, deoarece o entitate superioară nu poate accepta să se încarneze decât în fiinţe care au atins deja un anumit grad de puritate şi stăpânire de sine. Ceea ce este important pentru o astfel de entitate nu este faptul că ajunge într-o familie bogată sau renumită; ea preferă câteodată familii modeste unde nu riscă să fie tentată de anumite înlesniri, dar are nevoie să primească, de la părinţii la care va veni să se încarneze, o ereditate ce nu va împiedica lucrarea spirituală pentru care s-a decis să vină pe

pământ. Foarte puţini bărbaţi şi femei posedă calităţile necesare încarnării marilor spirite, şi de aceea pământul este populat de atâţia oameni obişnuiţi, de bolnavi şi criminali, în loc să fie populat de divinităţi.

Învăţământul Fraternităţii Albe Universale îi învaţă deci pe bărbat şi pe femeie în ce stare de spirit, de puritate, trebuie să se pregătească ca să conceapă un copil, alegând chiar momentul acestei concepţii după cele mai bune influenţe planetare. Cum au reuşit oamenii să coboare aşa de jos încât să lase la întâmplare un eveniment aşa de important: concepţia unui copil? Aici trebuie cerut ajutorul Cerului, prezenţa îngerilor pentru a putea atrage un spirit puternic, luminos, care să fie binefăcătorul umanităţii. Ei bine, nu, se cere ajutorul alcoolului sau a altceva, şi adesea, chiar în acel moment, bărbatul se comportă ca un animal: îşi bruschează soţia care va începe să aibă în privinţa sa sentimente de dispreţ, de dezgust, de răzbunare… De ce să ne mai mirăm dacă apare apoi un monstru?

Să urmărim însă mai detaliat această problemă a concepţiei.

Pentru ca un copil să vină pe lume, trebuie ca tatăl să ofere germenele mamei, iar mama să poarte acest germene la maturitate. Putem spune deci că tatăl este creatorul, iar mama formatoarea. Acest germene pe care îl dă tatăl este un rezumat, o condensare a propriei sale chintesenţe. Tot ceea ce el a trăit, ceea ce trăieşte, este exprimat acolo, în germene. Deci, după modul său de a trăi, tatăl oferă un germene de calitate mai bună sau mai slabă.

Eu v-am explicat deseori cum întregul nostru mod de viaţă se înscrie, se înregistrează în noi, în cromozomii celulelor noastre. Fiecare celulă are o memorie. Nu ajută la nimic să joci teatru în faţa altora, arătându-te drăguţ, cinstit, milos: ceea ce gândim, ceea ce simţim în forul nostru interior se înregistrează şi se transmite ca moştenire din generaţie în generaţie. Iar dacă sunt boli, vicii care se înregistrează, o dată ce au fost transmise, veţi merge să căutaţi profesori, şcoli şi medici ca să vindecaţi copilul! Dar este prea târziu, nu mai este nimic de făcut. Totul se transmite şi dacă nu se manifestă la primul copil, se va manifesta la cel de-al doilea sau la al treilea. Trebuie să înţelegem că natura este statornică şi autentică.

Constituie o greşeală faptul de a crede că ceea ce bărbatul oferă femeii în momentul concepţiei este mereu acelaşi lucru. Dacă un bărbat nu a lucrat niciodată asupra lui însuşi pentru a se înnobila şi

purifica, el va da mamei germenele unei fiinţe obişnuite sau chiar al unui criminal.

Să luăm un exemplu: poate că nu îl veţi considera prea poetic, dar cel puţin este clar. Rolul unui robinet este acela de a face ca apa să curgă iar această apă poate fi murdară sau curată. Acela care întreţine mereu în sine gânduri, sentimente rele, nu poate răspândi decât apă murdară, în timp ce acela care nu încetează să lucreze pentru bine, pentru lumină, oferă apă limpede ce înviorează. Să nu vă miraţi: germenele pe care bărbatul îl oferă femeii în momentul concepţiei este diferit în funcţie de gradul său de evoluţie.

Aşa cum sămânţa plantată în pământ poartă în ea proiectul a ceea ce va fi copacul sau floarea, tot aşa şi germenele pe care tatăl îl oferă mamei are deja în sine proiectul a ceea ce va fi copilul, capacităţile, aptitudinile lui său, dimpotrivă, lacunele, tarele sale. Cât despre mamă, în timpul celor nouă luni de sarcină, ea aduce materialele ce vor servi la realizarea acestui proiect, şi aici vă pot spune lucruri extrem de interesante şi importante.

În timpul celor nouă luni de sarcină, mama nu lucrează numai asupra formării corpului fizic al copilului: ea lucrează fără să ştie asupra germenului pe care bărbatul i l-a dat creând condiţii favorabile sau nefavorabile dezvoltării diferitelor caracteristici conţinute în acest germene. Dar cum lucrează ea? Ea îşi supraveghează gândurile, sentimentele, viaţa pe care o duce. Este ceea ce eu am numit galvanoplastie spirituală.

Voi începe prin a vă descrie procesul chimic al galvanoplastiei care, în aplicaţiile sale spirituale, poate duce la consecinţe de cea mai mare importanţă pentru întreaga omenire.

Se introduc doi electrozi într-o cuvă umplută cu soluţia unei cloruri metalice – ce poate fi de aur, argint, aramă… Anodul, polul pozitiv, este o placă din acelaşi metal cu cel al clorurii dizolvată în cuvă. Catodul, polul negativ, este un mulaj de gutapercă acoperită de plumb şi reprezentând o figură, o monedă, o medalie… Cu ajutorul unui fir metalic se leagă cei doi electrozi de polii unei pile şi se trece curentul: metalul conţinut în baie se depune atunci pe catod, în timp ce anodul, descompunându-se, regenerează lichidul soluţiei. Încet-încet, mulajul se acoperă cu metalul soluţiei şi se va obţine, după dorinţă, o imagine acoperită cu aur, argint sau aramă.

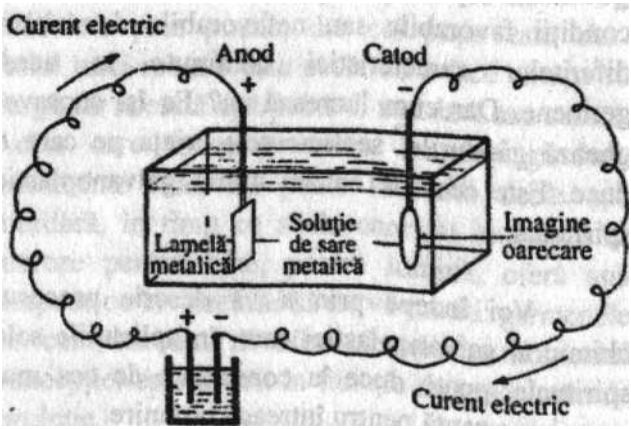

Dacă veţi observa natura, veţi constata că acest fenomen al galvanoplastiei există peste tot. De exemplu, în spaţiu, planeta noastră, pământul, care primeşte numeroase influenţe din partea altor corpuri cereşti, reprezintă polul negativ, catodul, principiul feminin; iar cerul, adică soarele şi astrele, reprezintă polul pozitiv, anodul, principiul masculin. Între pământ şi soare (sau un alt astru) se fac schimburi, pentru că între ele există o circulaţie neîntreruptă. Aceşti doi poli sunt scufundaţi într-o soluţie cosmică: eterul, fluidul universal care scaldă şi înconjoară toate corpurile cereşti. În sfârşit, pila, datorită căreia se declanşează circulaţia, este Dumnezeu la care cei doi poli sunt legaţi.

Să presupunem deci că la catod, pământul, punem un mulaj, de exemplu un grăunte; acesta este deci scufundat în soluţia cosmică, iar atunci când trece curentul emanat din Dumnezeu, el provoacă fenomenul galvanoplastiei: materiile conţinute în soluţie încep să se depună la catod, pe grăunte, iar anodul (soarele sau alt astru) regenerează soluţia pe măsură creşterii grăuntelui. Fiecare grăunte plantat în pământ atrage deci din eterul în care se scaldă toate elementele ce corespund naturii sale. Aceste elemente se depun pe grăunte şi astfel el se va dezvolta după elementele pe care le-a atras.

Acest fenomen al galvanoplastiei se regăseşte la femeia însărcinată, fiindcă ea poartă de asemenea în sine grăuntele, electrozii şi soluţia. Grăuntele este germenul viu pe care tatăl l-a depus în pântecele ei, catodul; acest germene este o imagine: uneori, cea a unui beţiv, a unui criminal sau a unei fiinţe obişnuite, alteori cea a unui geniu, a unui sfânt. Când o femeie este însărcinată, un curent circulă între creierul ei (anodul) şi germene. Creierul este într-adevăr legat de pilă: Sursa de energie cosmică, Dumnezeu, de unde primeşte curentul,

iar acest curent circulă apoi de la creier la embrion. În sfârşit, soluţia este sângele mamei în care sunt introduse anodul (creierul) şi catodul (uterul), deoarece sângele scaldă în mod egal toate organele şi toate celulele; în el sunt dizolvate toate materiile: aurul, argintul, arama…

Anodul, capul, furnizează metalul (gândurile) ce va regenera sângele. Germenele poate fi minunat, dar dacă mama poartă în minte gânduri „plumburii" (în mod simbolic), să nu se mire dacă, mai târziu, copilul său se va naşte învăluit în plumb, adică va fi o fire vicioasă, pesimistă, bolnăvicioasă. Trebuie înţeles că germenele nu este decât un mulaj, şi admiţând chiar că acest mulaj reprezintă o figură minunată, dacă este reprodus apoi într-un metal ieftin, medalia îşi pierde din valoare.

Să presupunem că o mamă care cunoaşte legile galvanoplastiei se hotărăşte să le folosească pentru a-şi aduce copilul pe lume. Din momentul în care a primit germenele în pântecele ei (catodul), ea îşi aşază în cap (anodul) o lamelă de aur, adică gândurile şi sentimentele cele mai înalte. Circulaţia se stabileşte, iar sângele ce parcurge corpul aduce germenelui acest metal superior. Copilul creşte, învăluit de aceste veşminte de aur, iar când se naşte, el este robust, frumos, nobil, capabil să învingă greutăţile, bolile şi toate influenţele rele.

Cea mai mare parte a mamelor nu se tem de influenţa stărilor lor interioare asupra copilului pe care îl poartă; ele vor începe să se ocupe de el după ce se va naşte, să îi dea educatori, profesori… Nu, o dată ce copilul s-a născut, este deja prea târziu, el este deja determinat! Niciun pedagog, niciun profesor nu mai poate transforma un copil atunci când elementele pe care el le-a primit în trupul mamei sale sunt de calitate inferioară.

Un învăţător, un profesor pot face multe, dar numai pentru instruirea copilului, ei nu pot schimba natura lui profundă. Dacă natura profundă a copilului este deja defectuoasă, putem să îi dăm cei mai buni educatori, el nu se va schimba. Oricare ar fi tratamentul pe care îl va suporta plumbul, el va rămâne tot plumb; chiar dacă l-aţi lustruit bine, l-aţi pilit, l-aţi tăiat pentru a-l face să strălucească, după câteva minute el se înnegreşte din nou, pentru că este plumb. Un copil trebuie făcut din aur, nu din plumb. Şi chiar dacă va trebui să trăiască în cele mai vitrege condiţii, un astfel de copil va rămâne incoruptibil pentru că esenţa lui este pură.

Înţelegeţi acum cât este de important ca o femeie să aibă în

minte gânduri luminoase. Datorită acestor gânduri, germenele care creşte în ea va absorbi zilnic aceste materii pure şi preţioase, şi astfel ea va da viaţă unui artist remarcabil, unui savant sclipitor, unui sfânt, unui mesager al Domnului. Mama poate săvârşi miracole mari deoarece ea posedă cheia forţelor vieţii.

Mama mea mi-a povestit că atunci când m-a conceput, şi mai târziu când m-a purtat în pântece, a făcut-o cu gândul de a mă pune în slujba Domnului. Se pare chiar că preotul care m-a botezat era atât de fericit în ziua respectivă încât s-a îmbătat pentru prima dată în viaţa sa… fiindcă nu obişnuia să bea niciodată! El a spus apoi că s-a îmbătat pentru că eram cu siguranţă un copil diferit de ceilalţi, şi a făcut o profeţie la adresa mea… dar nu sunt obligat să v-o dezvălui! în sfârşit, crescând, am devenit puţin şmecher: v-am povestit cum foram mere de la vecin şi aprindeam focuri în hambare. Dar aceasta nu a durat mult timp, fiindcă germenii depuşi în profunzime sunt aceia care au rămas; ceilalţi nu sunt decât modalităţi superficiale de existenţă ce nu durează.

Eu nu vreau însă să afirm că sunt o fiinţă extraordinară datorită faptului că mama mea m-a consacrat Domnului. Putem să consacrăm copii în serviciul Domnului, dar nu ştim la ce nivel se situează ei în ierarhia slujitorilor săi. Mamele nu ştiu sigur, şi nu cred că mama mea ar fi ştiut-o. Faptul că ea m-a închinat Cerului nu vrea să spună nimic despre propria mea înălţare. Mulţi creştini au fost consacraţi de mamele lor, dar rămân în credinţa lor fără să avanseze prea mult. Ceea ce este sigur, este faptul că părinţii au cerut ca în copiii lor să existe o mică scânteie. Dacă se suflă asupra acestei scântei, ea poate deveni un foc aprins, dar o scânteie nu reprezintă nimic dacă nu este alimentată. Pentru ca să crească, ea trebuie neîncetat să fie alimentată cu lemne, în mod simbolic, şi să se sufle asupra ei.

Este un fapt foarte cunoscut faptul că, în timpul sarcinii, multe femei cad pradă unor dorinţe bizare, unor impulsuri necontrolate pe care nu le-au resimţit niciodată până atunci; dar ceea ce nu cunoaştem, este cauza acestor fenomene, pe care am să v-o spun. Femeia însărcinată este adesea vizitată de entităţi malefice care doresc să participe mai târziu la viaţa copilului; ele o împing pe mamă să se poarte astfel încât galvanoplastia să se facă în ea în cea mai mare dezordine, ceea ce va permite mai târziu acestor entităţi să pătrundă în copil, să vină şi să plece din sufletul său şi să se hrănească prin

intermediul său. Este posibil să-ţi dai foarte repede seama de acest lucru.

În general, toţi copiii pe care mi-i apropii mă iubesc mult, dar s-a întâmplat ca după trei-patru întâlniri unii dintre ei să mă evite şi nimeni nu înţelegea motivul. Dar eu îl înţelegeam, pentru că toate fenomenele vieţii sunt foarte clare pentru mine. Părinţii erau trişti, nefericiţi, şi eram nevoit să îi explic mamei: „Iată că în timpul sarcinii v-aţi permis cu siguranţă anumite lucruri şi aţi atras astfel entităţi care nu cer decât să rămână în copil şi să profite de el. Aceste entităţi sunt acolo, aşteptând momentul favorabil pentru a se exprima. Dar ele simt în mine un duşman, pentru că ele ştiu că dacă acest copil intră sub influenţa mea, eu le voi vâna: prin atitudinea mea, prin voinţa mea, ele vor fi expulzate. (De altfel, eu nu fac decât aceasta, înlocuiesc anumite entităţi cu altele, este plăcerea mea… Am şi eu, după cum vedeţi, plăcerile mele!). Şi astfel aceste entităţi încearcă să îndepărteze copilul vostru de prezenţa mea”. Dar eu nu mă dau bătut, şi cum iubesc mult părinţii, mă hotărăsc să îi ajut: fac o lucrare şi puţin timp după aceea, acelaşi copil care mă evita se grăbeşte să mă îmbrăţişeze. S-a întâmplat uneori chiar sub ochii voştri, nu-i aşa?

Pe întreaga perioadă a sarcinii, mama trebuie să vegheze la protecţia copilului. În mod conştient, prin gânduri, ea trebuie să creeze în jurul lui o atmosferă de puritate şi de lumină pentru a-l pune la adăpost de atacurile entităţilor malefice, dar şi pentru a putea lucra în colaborare cu sufletul care se va încarna.

Fiindcă, contrar a ceea ce gândesc unii, sufletul nu intră în trupul copilului în timpul sarcinii. Este adevărat că în pântecele mamei copilul trăieşte, inima lui bate, el se hrăneşte, dar sufletul lui nu a intrat încă în corpul său, el nu intră decât în momentul naşterii, odată cu primul suflu, cu prima respiraţie. Până atunci, sufletul stă în preajma mamei şi lucrează în colaborare cu ea la construcţia diferitelor sale corpuri (fizic, astral, mental…) în general, mama nu-şi dă seama de această lucrare, fiindcă nu este destul de sensibilă şi de luminată. Dar chiar dacă ea nu poate să vadă acest suflet, ea poate cel puţin să îi vorbească, să îi adreseze rugăciuni, spunându-i: „Iată, îţi voi oferi cele mai bune materiale, te voi ajuta, dar încearcă şi tu să aduci anumite calităţi pentru ca acest copil să devină un artist, un filosof, un savant sau un sfânt”.

În momentul în care mama pronunţă cu toată dragostea aceste

cuvinte care sunt puternice, care sunt magice, ea emană deja anumite particule, iar spiritul copilului care trebuie să se încarneze le ia ca materiale pentru a construi diferitele sale corpuri. Copilul însuşi nu deţine nimic, el primeşte toate materialele de la mama sa. De aceea, oferindu-i-le, ea trebuie să fie foarte conştientă şi, prin gândurile şi sentimentele ei, să nu îi dea decât particulele cele mai luminoase, cele mai pure.

Toate aceste fenomene din lumea invizibilă sunt necunoscute majorităţii oamenilor. Dar tocmai acesta este rolul învăţământului de a vă face sensibili în faţa acestei lumi subtile, impalpabile, dar reală, mai reală decât însăşi realitatea. Datorită lui veţi deveni mai conştienţi, mai atenţi la toţi curenţii ce vă influenţează, la toate prezenţele care vă înconjoară. Şi tocmai această conştiinţă vă va face capabili să lucraţi pentru bine.

Bărbaţii şi femeile nu trebuie să uite niciodată că ei, copiii pe care îi vor avea într-o bună zi, vor reflecta într-un fel sau altul propriul lor mod de a gândi şi de a trăi. Pentru că tot ceea ce se petrece în mintea sau inima unui om se împlineşte mai devreme sau mai târziu; fiecare dintre gândurile, dintre dorinţele sale, în momentul apariţiei în el, este viu, iar copilul care vine pe lume exista deja în mintea sau inima tatălui sau a mamei. Dacă atunci când creşte copilul vostru devine un înger care vă ajută, înseamnă că aţi păstrat în voi o idee minunată de-a lungul anilor, o idee care s-a încarnat acum, în copilul vostru şi care, prin intermediul lui, continuă să vă ajute. Dar dacă acest copil vă va cauza numai griji, să ştiţi că el este încarnarea unei idei criminale pe care aţi întreţinut-o.

Un copil care se naşte nu se naşte din nimic. Iar dacă mă veţi întreba din ce motiv s-a născut copilul vostru, am să vă răspund: „Ca să ştiţi ceea ce aveţi în mintea voastră”. În acest fel bărbaţii şi femeile învaţă să se cunoască: prin intermediul propriilor copii.

Articol III. Cap. 3 – Un plan pentru viitorul omenirii

Pentru a remedia situaţiile naţionale sau internaţionale se prezintă tot feluri de planuri: politice, financiare, economice, militare, planuri de o asemenea concepţie, de o asemenea inteligenţă, de nemaiauzit! Suntem obligaţi să fim încântaţi. Numai că aceste planuri nu au folosit niciodată la mare lucru pentru că nu privesc decât domeniul material: perfecţionarea tehnicilor, îmbunătăţirea producţiei, construirea de laboratoare, de universităţi, creşterea sau

diminuarea înarmării etc… iar omenirea se găseşte mereu în aceeaşi dezordine, în aceleaşi nenorociri. Atunci, văzând toate acestea, m-am hotărât să prezint şi eu un plan, un proiect. Veţi spune: „Cât orgoliu, câtă înfumurare!" Poate, dar dacă ele sunt utile, eficace, toată lumea are dreptul să facă astfel de planuri. De asemenea şi voi o puteţi face… Dar veţi vedea, al meu este foarte simplu.

În loc să lăsăm statul să continue să cheltuiască miliarde şi miliarde pentru spitale, închisori, tribunale, şcoli, eu l-aş sfătui să se ocupe numai de femeia însărcinată: cheltuielile nu vor fi aşa de mari iar rezultatele vor fi infinit mai bune. Voi cere deci statului să amenajeze terenuri în regiuni foarte frumoase şi bine amplasate, iar acolo să se construiască locuinţe într-un stil şi în culorile pe care le voi indica… Acolo vor fi, de asemenea, parcuri cu toate speciile de copaci şi flori, bazine şi fântâni cu apă… Şi tot acolo femeile însărcinate vor veni să locuiască, vor fi hrănite şi întreţinute pe cheltuiala statului pe toată perioada sarcinii.

Ele îşi vor petrece tot acest timp în frumuseţe şi poezie, citind, plimbându-se, ascultând muzică. Ele vor asista la conferinţe unde vor fi învăţate ce fel de viaţă să ducă în timpul sarcinii: ce trebuie să mănânce, dar mai ales lucrarea pe care trebuie să o facă cu gândurile şi sentimentele lor asupra copilului care se va naşte. Soţii vor putea, bineînţeles, să vină să le viziteze, vor fi învăţaţi despre felul în care să se comporte cu ele pentru a le ajuta în lucrarea lor. Atunci, veţi vedea, în aceste condiţii de pace, de calm, de frumuseţe, vor aduce pe lume copii asupra cărora Cerul întreg se va revărsa.

În timp ce acum, dintre toate spiritele care coboară să se încarneze, unele coboară cu mare greutate din Cer, dar de unde vin celelalte?… Porţile sunt închise pentru spiritele Cerului, ele nu pot pătrunde în trupuri pregătite în impuritate, răutate şi dezordine. Iată de ce omenirea nu se ameliorează. Bineînţeles, într-un final ea se va îndrepta, dar după milenii, după catastrofe şi mari suferinţe. Iar eu vă explic cum pot ea să se amelioreze mai repede fără să treacă prin toate aceste suferinţe. Toate schimbările ce au fost aduse până în prezent din punct de vedere tehnic, economic, medical, nu au îmbunătăţit specia umană care trăieşte în continuare în aceleaşi pasiuni, în aceleaşi răutăţi ca şi mai înainte… Şi poate cu mult mai grave ca înainte! Totuşi, putem îmbunătăţi omenirea, dar cu condiţia să începem cu începutul: mama în perioada în care îşi poartă copilul.

Dacă aţi şti în ce condiţii trăiesc uneori femeile însărcinate! Ele locuiesc în cocioabe fără lumină, fără spaţiu, şi tot ele sunt acelea care trebuie să facă şi să suporte totul. Ele merg şi la piaţă, iar soţul care este beat, sau furios pentru că nu a găsit de lucru, sau a fost insultat de prieteni, vine să se descarce pe soţia lui, şi chiar o loveşte. Atunci, în ce stare de spirit îşi poartă ea copilul?... În loc să construim spitale pentru aceste mame, ar fi mult mai bine să le oferim posibilitatea să-şi aştepte copilul în condiţii ideale. Apoi, să se reîntoarcă în cocioabe, dacă trebuie: copilul lor le va construi palate; da, el este acela care, datorită talentelor şi capacităţilor sale, îşi va scoate părinţii din mizerie.

Nimeni nu se preocupă de condiţiile în care femeile îşi aduc pe lume copiii, şi apoi evident, când ne găsim în faţa unei asemenea mulţimi de dezechilibraţi, de bolnavi, de criminali, construim case specializate, spitale, închisori, mărim numărul educatorilor, al doctorilor, al poliţiştilor. Dar acestea nu servesc la nimic. Iar dacă vom continua să cheltuim miliarde pentru a ameliora, să spunem aşa, psihologia şi pedagogia, nu vom ajunge niciodată să schimbăm această chintesenţă pe care mama a dat-o la început. Numai metoda pe care v-am propus-o este eficientă.

Niciun educator, niciun doctor nu poate schimba natura profundă a unui copil. Putem doar să o şlefuim puţin, atâta tot; toate îmbunătăţirile pe care vom încerca să le aducem apoi caracterului său nu constituie decât un fel de dresaj. Exact acelaşi lucru se întâmplă cu sălbaticii: ajungem să îi educăm puţin, să îi învăţăm cum să mănânce, cum să se îmbrace, dar acestea nu durează: o dată ce s-au întors în tribul lor, ei redevin exact ceea ce erau înainte. Dacă un om este un criminal sau sfânt, nimeni nu îl poate schimba; este posibil ca în mod superficial, pentru scurt timp, să fie influenţat, dar în profunzime el va rămâne întotdeauna ceea ce este.

Mulţi spun că acest plan pe care îl propun nu este ştiinţific... Dar ei nu au dreptul să îl critice înainte de a-l încerca. Bineînţeles, nu se va aranja totul dintr-odată, este nevoie de mai multe generaţii. Chiar dacă părinţii fac o lucrare susţinută de purificare, nu vor putea să scape de moştenirea slăbiciunilor şi a viciilor pe care le-au primit de la proprii părinţi. Dar dacă sunt atenţi, deja la prima generaţie, în ciuda elementelor vicioase ce se vor strecura încă în copiii lor, latura bună este cea care va ieşi în evidenţă. A doua generaţie va fi mai bună, a treia şi mai bună şi, puţin câte puţin, toate aceste elemente rele ce

existau din trecut vor dispărea. Trebuie deci ca oameni inteligenţi şi responsabili să se decidă să înţeleagă importanţa lucrării care se face în trupul mamei în perioada sarcinii, şi cum o mamă instruită de legile galvanoplastiei, înconjurată cu grijă şi afecţiune, şi susţinută de condiţii materiale corespunzătoare, are posibilitatea de a forma nu numai corpul fizic al copilului, dar şi corpurile sale astral şi mental (adică corpul sentimentelor şi cel al gândurilor), cu ajutorul celor mai bune materiale.

Din păcate, eu ştiu dinainte că planul îmi va fi refuzat, că nu va fi aprofundat, pentru că generaţia actuală este atât de bine modelată de alte filosofii încât, în mintea ei, nu mai este loc de alte idei. Evident, eu nu sunt atât de naiv încât să nu-mi dau seama de inconvenientele pe care absenţa unei mame, timp de mai multe luni, le poate atrage după sine într-un cămin. Dar puţin mai multă iubire, inteligenţă şi bunăvoinţă vor permite mai uşor rezolvarea acestor probleme.

Pentru moment, este esenţial ca ştiinţa să se hotărască în mod oficial să accepte aceste idei, dar ea este încă departe să o facă, foarte departe! Dovada: o soră din Fraternitatea noastră a mers recent să nască într-o clinică; într-o zi, în timpul unei conversaţii cu medicul, ea i-a spus că face parte dintr-un învăţământ spiritual unde i s-a spus că mama poate face o lucrare importantă cu ajutorul gândului asupra copilului care se va naşte. Ştiţi cum a reacţionat medicul? A izbucnit în râs şi a zis: „Gândiţi-vă, toate acestea sunt prostii! Ce credeţi că ar putea să facă gândurile mamei asupra copilului?" Vedeţi cam pe unde se situează încă medicii! Şi mai spunem că aşteptăm lumină din partea acestor oameni…

Este adevărat că anumiţi biologi care au făcut experienţe pe şoareci au descoperit că stările de frică şi de nelinişte trăite de mama şoarece în timpul gestaţiei se reflectau ulterior asupra progeniturii sale. Ei da, încă o dată vorbim despre şoareci! Se studiază şoarecii în loc să se studieze femeile care aduc de milioane de ani copii pe lume. Da, şoarecii îi învaţă pe oameni ce este adevărat şi ce este fals! S-au construit laboratoare pentru a se studia şoarecii şi se acordă o mare importanţă acestor laboratoare, în timp ce laboratoarele naturii care au fost create de la începuturi şi care sunt mult mai bine dotate decât laboratoarele oamenilor nu mai contează! Avem nevoie de mărturii despre şoareci! Şoarecii vor fi cei care vor instrui acum omenirea. Şi atunci, ce se întâmplă cu femeile? Dar este foarte jignitor pentru ele!

Cum de nu sunt supărate?

Eu am lăsat însă şoarecii în pace. Am observat anumite femei însărcinate, şi câţiva ani mai târziu am observat copiii: am văzut că agitaţiile, tulburările, grijile mamei la o anumită lună de sarcină se reflectau într-o anumită perioadă a vieţii copilului. Dar noi aşteptăm răspunsul de la şoareci, şi aşteptând, pământul s-a populat cu monştri. Admiţând totuşi faptul că biologii au înţeles acum – deşi nu este sigur – că ceea ce este adevărat pentru şoareci este şi mai adevărat pentru femei, ei rămân oricum în întârziere pentru că trebuie să reeduce omenirea, dar cu încetineala metodelor lor mai au nevoie încă de secole. De altfel, măcar de ar face ceva pentru ca femeile să beneficieze de descoperirile lor! Ei vor continua să se ocupe de şoareci şi nu vor învăţa femeile despre ce trebuie să facă pe perioada sarcinii.

Iată de ce eu lansez o chemare femeilor din lumea întreagă: „Treziţi-vă, dragi surori, fiţi conştiente de această sarcină măreaţă pe care v-a încredinţat-o Dumnezeu. Sunteţi deţinătoarele secretelor nemaiauzite prin care puteţi regenera omenirea. Dar voi nu o ştiţi şi vă jucaţi cu aceste secrete… Luaţi aminte la misiunea voastră, iar pe de altă parte, bărbaţii se vor ocupa să vă pregătească cele mai bune condiţii posibile pentru a duce la bun sfârşit această lucrare măreaţă şi magică”. Desigur, ascultându-mă, multe femei vor spune: „De-a lungul secolelor am arătat iubire şi bunătate, dar bărbaţii nu ne-au înţeles, ne-au batjocorit”. Da, eu ştiu, majoritatea bărbaţilor se comportă ca nişte copii egoişti. Dar dacă ei sunt aşa, înseamnă că femeile sunt cele care nu au ştiut să-şi joace rolul de mame, nu au aplicat legile galvanoplastiei spirituale pe când îi purtau în pântec şi acum suportă consecinţele proastei lucrări pe care au făcut-o.

Natura a dat femeilor puteri pe care ele nu le folosesc sau pe care le utilizează în mod greşit Ele trebuie să conştientizeze aceste puteri, să ştie că de ele depinde întreg viitorul speciei umane. Dacă femeile vor să mă înţeleagă, ele vor constitui o putere deosebită în lume, nimic nu le va putea rezista. Dar ele trebuie să se unească pentru un ideal formidabil. Pentru moment, ele sunt dezbinate, cu excepţia momentului când este vorba de a seduce un bărbat şi a-l atrage în capcanele lor; de aceea ele nu sunt încă puternice cu adevărat. De acum înainte, trebuie ca toate femeile de pe pământ să se unească cu voinţa de a regenera omenirea. În pofida inteligenţei, a capacităţilor lor, bărbaţii nu pot mare lucru în acest sens. Femeia, mama este cea

care a primit această misiune întrucât natura i-a dat puterea de a influenţa copilul care se va naşte.

De aceea eu vă cer vouă, surorilor din Fraternitate, să deveniţi conştiente de această misiune măreaţă, şi de asemenea să luminaţi peste tot în lume pe surorile voastre care sunt încă neştiutoare. Acest ideal, această dorinţă de a deveni folositoare, vă va umple inima, sufletul, spiritul. Vă veţi simţi mereu inspirate, destinse, bogate, fiindcă acest ideal de a contribui la bunăstarea omenirii vă va susţine, vă va hrăni. Atât timp cât nu veţi avea acest ideal în sufletul vostru, nimic nu o să vă mulţumească; orice aţi avea, vă veţi afla mereu în aceeaşi stare de secătuire, de insatisfacţie. Numai această preocupare de a îndeplini misiunea pe care Dumnezeu v-a dat-o şi de a face ceea ce aşteaptă Cerul de la voi, vă va face strălucitoare, luminoase şi fericite.

Articol IV. Cap. 4 – Ocupaţi-vă de copiii voştri!

În societate se produce un anumit număr de schimbări ce nu sunt întotdeauna favorabile educaţiei copiilor. De exemplu, femeile lucrează din ce în ce mai mult; ele îşi doresc să se simtă la fel de independente ca şi bărbaţii, şi cum slujba le dă această independenţă, ele îşi doresc să aibă o meserie. Dar această meserie le obligă să-şi neglijeze copiii care, venind de la şcoală, adesea nu găsesc pe nimeni acasă: mama şi tata sunt la serviciu! Atunci copiii se descurcă aşa cum pot… şi se descurcă foarte bine făcând prostii departe de privirile părinţii lor cărora le devin de altfel tot mai străini!

Eu nu spun că mamele nu trebuie să lucreze, observ numai consecinţele acestor noi obiceiuri asupra educaţiei copiilor. În calitatea mea de pedagog eu sunt obligat să văd aceste consecinţe. Eu nu dau niciun sfat, stă în puterea fiecăruia să-şi rezolve propriile probleme, dar cred că nimic nu poate înlocui prezenţa mamei acasă pentru un copil, cu condiţia ca ea să fie cu adevărat prezentă, bineînţeles, şi să-şi îndeplinească rolul de adevărată educatoare.

Veţi spune: „Da dar aceste schimbări de mentalitate se datorează de asemenea industrializării, progresului tehnic”. Desigur, se găsesc întotdeauna factori exteriori pe care să îi facem responsabili. Nu era obligatoriu ca progresul tehnic să îl conducă pe om la o situaţie catastrofală. Oamenii înşişi sunt aceia care, datorită necunoaşterii, egoismului, poftelor lor, sau pus într-o asemenea situaţie. Condiţiile sunt mereu de vină, dar oare cine le-a creat? Ele nu au căzut din cer. Progresul tehnic era un lucru bun, el putea să uşureze sarcina omului;

de ce omenirea a procedat astfel încât să ajungă să-şi absoarbă toate energiile şi să-şi cauzeze propria ruină?

În orice caz, nimic nu justifică faptul că, sub pretextul că sunt ocupaţi, părinţii îşi lasă copiii singuri sau îi încredinţează altora: menajerei, vecinei… De ce i-au mai adus atunci pe lume? Dacă nu doreau să se ocupe de ei, ar fi fost mai bine să îi lase acolo unde se aflau. Aceşti părinţi vor primi nişte lecţii, şi propriii lor copii vor fi aceia care le vor administra, care îi vor face să sufere. Din moment ce i-au chemat pe această lume, le-au dat un trup, trebuie să se ocupe de ei şi nu să treacă această sarcină în grija altor persoane. Dumnezeu ştie ce prostii sau porcării le pot inocula aceste persoane!… dar eu nu doresc să intru în amănunte.

Părinţii sunt atât de inconştienţi! în loc să-şi alăpteze ea însăşi propriul copil, mama îl încredinţează unei femei oarecare, obeză, care are mult lapte, fără să fie preocupată de bolile sau viciile pe care aceasta le poate transmite copilului prin intermediul laptelui ei. Copilul primeşte prin lapte câte ceva din caracterul femeii care îl hrăneşte. Iată de ce este important ca mama să fie ea cea care îşi hrăneşte copilul, şi făcând acest lucru să îi dăruiască multă iubire. Astfel, copilul nu o va părăsi niciodată, nu o va face să sufere pentru că odată cu laptele el a fost hrănit şi cu iubirea mamei.

Să urmărim acum ceva foarte interesant, înainte de naştere, mama îşi hrăneşte copilul cu sângele ei; apoi, o dată născut îl hrăneşte cu laptele său. Simbolic, sângele, care este roşu, reprezintă viaţa, forţa, activitatea. Iar laptele, care este alb, reprezintă pacea, puritatea; el este un i principiu de armonie ce vine să echilibreze! tendinţele pur biologice reprezentate de sânge. Iată de ce toţi copiii care nu au fost hrăniţi cu laptele mamei lor nu se pot manifesta mai târziu în plenitudine. Laptele altor femei sau al animalelor nu conţine pentru copil aceleaşi elemente ca acela al mamei.

Mama care îşi hrăneşte copilul îi va transmite prin lapte o iubire şi o tandreţe de care el are absolută nevoie pentru a se dezvolta. De aceea, ea nu trebuie să îl hrănească atunci când este nervoasă sau prost dispusă, fiindcă toate aceste stări negative otrăvesc laptele şi copilul primeşte elemente care îl pot îmbolnăvi fizic şi psihic. Mamele trebuie să fie foarte atente şi să se pregătească întotdeauna pentru a-şi alăpta copiii în cea mai bună stare cu putinţă.

Multe mame, din motive estetice, superficiale, dau câte un

biberon copilului sau lasă pe altcineva să îl hrănească. În acest timp, ele se duc la baluri, la serate, la reuniuni şi găsesc mai amuzant să-şi păstreze sânii pentru bărbaţi, soţ sau amant, întrucât se pare că alăptatul deformează sânii!... Observăm acum atâta deviaţie şi dezordine în acest domeniu! Este motivul pentru care din ce în ce mai mulţi copii devin nişte străini faţă de părinţii lor şi se îndepărtează de ei: pentru că nu au fost hrăniţi cu iubire, cu laptele mamei. Credeţi-mă, eu nu inventez nimic, acestea sunt fapte ce au fost verificate.

Când mama îşi hrăneşte copilul, ea trebuie să o facă conştient, gândindu-se la el, vorbindu-i, pentru a-i dărui o parte din inima sa, din sufletul său, din chintesenţa sa. Un copil hrănit în acest fel îşi va iubi întotdeauna mama; chiar dacă ea este neştiutoare, chiar dacă nu este frumoasă, el o va adora. Copilul trebuie conceput în iubire şi hrănit în iubire. Mamele nu au încă conştiinţa suficient de deschisă şi impersonală, ele nu-şi dau seama de importanţa misiunii lor de educatoare. Nimeni nu se ocupă de adevărata pedagogie şi iată de ce la ora actuală totul o ia razna.

Priviţi ce devin toţi aceşti copii care au fost părăsiţi şi încredinţaţi altora şi cărora le-a lipsit iubirea tatălui sau a mamei lor... În Statele Unite mulţi se găsesc pe străzi, unde aşteaptă ca cineva să le propună să se culce cu ei pentru bani. Sute de copii de opt, zece, doisprezece ani fac trotuarul acum... înainte, erau mai ales fete, acum sunt însă şi băieţi foarte tineri. Când sunt întrebaţi, aceşti băieţi foarte tineri spun: „De ce îi urmaţi pe aceşti bărbaţi?

— Pentru că sunt amabili cu noi. Nu o facem numai pentru bani. Ei ne oferă afecţiune, în timp ce părinţii noştri ne-au bătut, ne-au alungat, ne-au părăsit". Bineînţeles, copiii au nevoie de iubire! Dar dacă acelaşi lucru s-ar întâmpla şi în Franţa?... Şi sigur că se va întâmpla, pentru că tot ce apare în America ajunge şi în Franţa mai devreme sau mai târziu.

Ocupaţi-vă de copiii voştri! Eu ştiu că în acest moment mulţi părinţi consideră educaţia inutilă. Ei au fost convinşi că trebuie să-şi lase copilul să se dezvolte singur, fără vreo intervenţie din exterior, fiindcă orice intervenţie riscă să îi distrugă originalitatea; numai în libertate calităţile lui se vor dezvolta în mod natural. Ce greşeală! în fiecare copil doarme cerul şi infernul, iar viitorul copilului depinde de tendinţele pe care părinţii încearcă să le trezească şi să le dezvolte în el. Eu v-am dat cândva un exemplu: o copilă tânără şi pură, cea mai

nevinovată, cea mai bine educată; ea pare incapabilă să facă cea mai mică prostie, i dar dacă este incitată, dacă este pusă în anumite condiţii ce îi trezesc sexualitatea, veţi fi uimiţi văzând ce este în stare să facă această creatură angelică! Fiecare este capabil să facă tot binele şi tot răul, acest lucru depinde de condiţiile pe care i le creaţi, de intenţiile pe care le treziţi în el.

Natura umană are două laturi, două aspecte, unul celest, celălalt infernal, iar după metodele pedagogice pe care le folosesc, părinţii favorizează fie pe unul, fie pe celălalt; dacă ei nu veghează, vor vedea urmările! Trebuie să fie foarte atenţi, cu atât mai mult cu cât formarea copilului nu s-a încheiat. În timp ce creşte, când se formează, el este invadat de energii ce caută o cale, şi nu este momentul să avem o încredere oarbă şi să ne închipuim că am adus pe lume un mic înger. El va deveni un înger, da, dar cu condiţia ca voi să fiţi atenţi, inteligenţi, înţelepţi, iar dacă sunteţi neglijenţi sau neştiutori, veţi vedea ce diavol va ieşi!

Articol V. Cap. 5 – O nouă înţelegere a iubirii materne

Să presupunem că o fată tânără pune pe primul loc viaţa spirituală: ea se roagă, meditează, face exerciţii pentru a se apropia cât mai mult posibil de un ideal înalt pe care şi-l doreşte. Dar iată că se mărită, are un copil… Ei bine, ea va pune pe primul plan viaţa conjugală, de familie, viaţa copilului, şi va renunţa la restul. Să analizăm această atitudine.

Desigur, toată lumea o va aproba pe această tânără femeie, oamenii considerând normal faptul ca ea să sacrifice viaţa spirituală în favoarea copilului; ea este mama, iar el este copilul ei… Toate mamele şi toţi taţii îi vor da dreptate: în ochii unei mame nimic nu trebuie să fie mai important decât copilul său, ea trebuie să încalce toate legile divine pentru el, iar dacă acest copil se îmbolnăveşte sau moare, ea se supără pe Dumnezeu, acuzându-L de nedreptate şi cruzime. Astfel înţelegem iubirea şi toată lumea este fermecată de această iubire. Cu excepţia mea, fiindcă o femeie care este legată de copilul său în asemenea măsură încât să îl uite pe Domnul, dovedeşte de fapt că ea se iubeşte doar pe sine, nu se gândeşte decât la ea şi nu la copil.

Da, este clar: îndepărtându-se de Cer pentru a se dedica copilului, ea îl smulge pe acesta de la viaţa divină care este adevărata viaţă, îl smulge din această imensitate de lumină şi pace de care copilul nu va mai beneficia. În dragostea ei prostească, ea îi face să părăsească

singurul loc în care ar fi fost fericit şi în siguranţă, unde ar fi devenit nemuritor. Crezând că îl salvează, ea îl conduce spre infern, ţinându-l departe de frumuseţe şi armonie. Deci, vedeţi, de mii de ani există o neînţelegere care se perpetuează în societate. Mama care îşi iubeşte copilul nu trebuie să îl îndepărteze de Cer de unde toate creaturile trebuie să se lumineze. Dacă ea îl uită pe Dumnezeu pentru a se gândi numai la copilul ei, gândul ei nu va mai avea acele elemente subtile venite din regiuni luminoase, venite de la Divinitatea însăşi, şi ea îl hrăneşte cu ceva mort.

O mamă care nu-şi păstrează obiceiul de a merge alături de Dumnezeu nu poate răspândi în jurul copilului ei particule vii şi luminoase care să facă din el o fiinţă excepţională. Ea va fi săracă, nu va putea să îi dea nimic. Iubirea ei obişnuită va concepe un copil obişnuit. El va fi probabil sănătos, bine îmbrăcat, dar va rămâne mediocru, pentru că va fi educat departe de prezenţa Domnului. În timp ce mama instruită în Ştiinţa Iniţiatică va merge către Dumnezeu şi îi va spune: „Doamne, vin în preajma Ta pentru ca Tu să-mi dai pentru copilul meu lumina, iubirea, sănătatea, frumuseţea Cerului”. Şi când ea va reveni, îl va impregna pe acesta cu elemente pe care mamele obişnuite nu le-au cunoscut şi nici simţit vreodată. Ele spun că nu au timp… Da, dar iubirea lor egoistă nu le permite să aibă o asemenea filosofie, de aceea lumea continuă să fie populată cu fiinţe mediocre.

Mama nu trebuie să se ocupe niciodată de copil înainte ca ea să meargă lângă Dumnezeu pentru a lua viaţa şi a o oferi copilului. De ce îşi închipuie ea că dacă îl lasă singur câteva minute, copilul ei va muri? Nu, chiar dacă copilul este în pericol de moarte în timp ce mama lui este plecată în preajma Domnului, când va reveni, ea îl va salva. Dar dacă neglijează să se ducă spre Dumnezeu ca să rămână alături de copil, în ziua în care i se va întâmpla ceva copilului ea nu va mai putea să facă nimic pentru el.

Câtă vreme mamele şi taţii sunt legaţi de familia lor atât de mult încât nu îndrăznesc să o părăsească din când în când pentru a merge să înveţe, să se instruiască, ei nu vor putea să le facă viaţa într-adevăr fericită. Nu îi putem transforma pe membrii familiei atât timp cât rămânem prea mult alături de ei. Nu este vorba de a-i părăsi în chip fizic, ci de a-i părăsi în concepţii, adică a lăsa deoparte o modalitate greşită de a-i iubi şi a-i înţelege. Veţi spune: „Dar aceasta este o cruciadă împotriva copiilor noştri!” Deloc, şi poate că eu vă iubesc

copiii mai mult decât îi iubiţi voi; acest lucru trebuie analizat. Dacă există cineva care vă iubeşte copiii, să ştiţi că numai eu sunt acela; voi sunteţi aceia care nu îi iubiţi.

Era odată un băiat care îi cerea bani mamei lui ca să se distreze şi a ameninţat-o că se va sinucide dacă ea nu îi va da. Atunci mama i-a spus: „Du-te, copilul meu, du-te şi omoară-te, nu este nevoie pe pământ de oameni ca tine. Eu voiam să fii o fiinţă nobilă, mare, şi tu te comporţi ca un criminal, du-te şi sinucide-te, poate că este mai bine… Voi mulţumi Cerului când nu vei mai fi". Ei bine, din cauza acestui curaj, pentru prima oară, fiul s-a cuminţit şi a devenit o fiinţă minunată. El spunea după trecerea anilor: „Mama este aceea care m-a salvat!" Dar dacă mama şi-ar fi smuls părul din cap şi ar fi spus: „Oh, bietul meu fiu, să nu faci asta, iată banii", ea ar fi făcut din el un călău.

La fel procedează şi cei mai mulţi dintre părinţi: datorită bunătăţii lor oarbe, a slăbiciunii, a neputinţei lor, ei fac din copiii lor criminali. Şi apoi spun: „Da, dar noi îi iubim…" justificându-şi lipsa de pedagogie şi de psihologie prin această frază: „Noi îi iubim". Iată cum este înţeleasă iubirea! În loc să spună: „Cât suntem de slabi şi de proşti!", ei spun: „Noi îi iubim". Eu sunt singurul care nu îi cred. În spatele acestor cuvinte: „Noi îi iubim", eu aud: „Ce idioţi suntem!" Da, iată ceea ce înţeleg eu.

Abraham îl iubea pe Isaac, dar a acceptat să îl sacrifice pentru a-i demonstra lui Dumnezeu că pe El îl iubea mai mult decât pe propriul său fiu. Se pune mereu întrebarea de a şti dacă îl iubim mai mult pe Dumnezeu sau pe propriul nostru copil. Dumnezeu a vrut să îl încerce pe Abraham şi El i-a cerut să-şi sacrifice copilul. Veţi spune: „Cum aşa? Domnul nu era atât de clarvăzător pentru a cunoaşte iubirea lui Abraham, mai era nevoie să îl verifice?" Nu, Domnul ştia dinainte ce va face Abraham, El îi vedea inima, gândurile, dar Abraham era acela care nu ştia ce era mai puternic în el şi trebuia să o ştie. De aceea Dumnezeu i-a dat această încercare. Această încercare nu era destinată ca învăţătură Domnului, ci pentru Abraham însuşi.

De altfel, toate încercările pe care Dumnezeu ni le trimite ne folosesc pentru a ne cunoaşte pe noi înşine. Pentru că noi suntem aceia care nu ştim până la ce punct putem fi rezistenţi, inteligenţi, tari, buni, generoşi, sau slabi, proşti… Ne facem iluzii, spunem: „Am învins aceasta, am învins cealaltă… nu îl iubesc decât pe Domnul", dar în faţa celei mai mici încercări capitulăm şi nu înţelegem cum de este posibil

acest lucru. Şi iată că Abraham îl iubea pe Dumnezeu mai presus de orice, el ştia că din moment ce Domnul i-a dat acest fiu, tot Domnul era acela care i-l putea lua.

Atunci, de ce mamele nu judecă astfel? Ele vor să-şi salveze copilul părăsindu-l pe Domnul; ele se gândesc că este suficientă protecţia lor pentru ca el să fie la adăpost. Dar ce protecţie pot oferi când ele însele nu sunt protejate, fiindcă întorc spatele marelui Protector? Cât orgoliu, câtă vanitate!

Abraham, care era cu adevărat un Iniţiat, nu s-a revoltat împotriva ordinii Domnului şi s-a pregătit să-şi sacrifice copilul. Dar cum Domnul nu este un monstru crud, în ultimul moment El l-a înlocuit pe Isaac cu un berbec. Toate acestea erau de ajuns, întrucât Abraham ştia acum până unde putea merge cu iubirea sa pentru Dumnezeu, de ce sacrificiu era în stare. O mamă care nu este pregătită să accepte acelaşi sacrificiu ca şi Abraham, nu este în primul rând o mamă inteligentă, şi în al doilea rând este şi prea orgolioasă. Cum îndrăzneşte ea să-şi închipuie că ştie mai bine ca Domnul dacă trebuie ca pruncul ei să trăiască sau să moară? Cu o concepţie atât de obişnuită despre iubire, ea nu poate să-şi ajute cu adevărat copilul, pentru că în loc să-şi ducă copilul spre lumină, dimpotrivă, ea îl îndepărtează. Pe primul loc în gândurile ei se află iubirea de sine, atâta tot. Nu este bine, iar într-o zi va trebui să plătească această eroare într-un fel sau altul: pentru că nu şi-a îndeplinit datoria. Datoria ei era să se afle în Cer, şi să-şi conducă acolo şi copilul.

Nu trebuie niciodată să părăsim Cerul pentru nimeni: nici pentru un copil, nici pentru o nevastă, nici pentru un soţ, pentru că numai rămânând în Cer, vorbind simbolic, putem să le facem bine. Dacă părăsiţi lumina pentru a face plăcere nu ştiu cui, nu veţi avea nici Cerul, nici pământul, adică nu veţi avea nici pe Domnul, nici pe cei pentru care aţi făcut mari sacrificii şi veţi rămâne singuri. Trebuie să căutaţi Cerul şi veţi avea de asemenea şi pământul, fiindcă pământul urmează întotdeauna Cerul, el i se supune şi îl serveşte.

Când sentimentalismul, ataşamentul orb predomină, nu numai că nu îi veţi ajuta pe alţii dar veţi şi suferi. Pentru a evita aceste suferinţe, trebuie să puneţi inteligenţa, înţelepciunea şi pe Dumnezeu pe primul loc, şi din acel moment tot ceea ce iubiţi vă va aparţine. Toţi copiii pe care îi iubiţi în chip divin sunt ai voştri, şi ei vă preferă pe voi decât pe mamele lor dacă ele îi iubesc în mod prostesc. Veţi spune:

„Dar nu este posibil! Legăturile de sânge sunt acolo…” Dar credeţi-mă, aceste legături nu sunt cele mai puternice, există legături şi legături.

Numai cei pe care ştiţi să îi iubiţi, fie ei copii, bărbaţi, femei, vă aparţin. În aparenţă, legăturile de sânge sunt cele mai puternice, dar în realitate se întâmplă deseori ca membrii unei familii să nu aibă afinităţi unii faţă de alţii pentru că aparţin diferitelor familii spirituale. De exemplu, puteţi să aparţineţi fizic unei familii de ţărani şi spiritual unei familie de regi. Şi invers, puteţi fi în mod fizic copilul unei familii regale, în timp ce în realitate aparţineţi unei familii de mizerabili şi de vagabonzi.

Cum va acţiona în caz de nevoie acela care îşi iubeşte cu adevărat familia? El va avea curajul să o părăsească pentru un timp pentru a merge în străinătate ca să câştige bani. În timp ce un altul, care nu simte aceeaşi iubire, nu va avea curajul să plece. Vedeţi, în aparenţă, primul şi-a părăsit familia dar a făcut-o pentru a o ajuta: el a plecat în străinătate să adune bani şi când va reveni toţi vor fi fericiţi. În timp ce acela care nu a vrut să-şi părăsească familia, o lasă pe aceasta şi se lasă şi pe sine în sărăcie. Acum, să traducem: adevăratul tată, adevărata mamă îşi va părăsi copilul, familia şi, prin meditaţie, prin rugăciune, va pleca în „străinătate”, adică în lumea divină unde va aduna bogăţii, şi când va reveni, toţi se vor găsi în bunăstare; în timp ce acela care nu a înţeles, va rămâne alături de familia sa, dar ce îi va putea el aduce? Nu mare lucru, câteva mărunţişuri, nişte pâine mucegăită rămasă prin sertare.

Adevăratul tată, adevărata mamă, merg în „străinătate”. Pentru cât timp? Aceasta depinde: poate o jumătate de oră, o oră… poate o zi sau trei luni, şi când revin, îşi revarsă bogăţiile. Deci, vedeţi, am argumente solide pe care toată logica voastră nu poate să le zdruncine. Iar dacă mamele nu sunt de acord, atunci ele să vină să discute cu mine! Eu le voi spune: „Voi pretindeţi că vă iubiţi copilul, dar analizaţi dacă îl iubiţi. Dacă l-aţi iubi, aţi merge acolo, „în străinătate”, cel puţin zece minute, o jumătate de oră, şi din acel moment, copilul va trăi în belşug”. Mama face totul pentru copilul ei; îl iubeşte, se ocupă de el zi şi noapte. Dar de ce acest copil rămâne unul obişnuit… dacă nu devine un vagabond sau un criminal? Pentru că mama nu a învăţat că putea să îşi proiecteze iubirea spre zonele sublime pentru a lua de acolo alte elemente de care copilul va avea nevoie mai târziu şi să i le transmită: particule ce vor lucra asupra lui pentru a deveni o fiinţă excepţională.

Cum poate o mamă să creadă că având un spirit limitat, fiind neştiutoare, având preocupări prozaice, va putea obţine elemente indispensabile pentru ca mai târziu copilul ei să facă minuni şi să contribuie la binele societăţii şi al întregii omeniri?

Atât timp cât mama nu încearcă să atingă zonele cele mai înalte ca să atragă particule de lumină, de puritate, de eternitate, orice ar face, ceea ce va da copilului ei va fi mereu ceva obişnuit. Nu cantitatea elementelor contează, ci calitatea lor, iar ea trebuie să caute şi să găsească această calitate. Este ca în matematică: niciun număr de figuri din a doua dimensiune nu poate da o figură din a treia dimensiune… niciun număr de corpuri din a treia dimensiune nu poate construi un corp din a patra dimensiune. Ceea ce înseamnă că niciun anumit număr de oameni obişnuiţi nu va da un geniu, niciun număr de genii nu va da o divinitate… Pentru a putea pregăti o fiinţă divină, trebuie adăugate alte elemente ce nu se găsesc decât în lumea spirituală, în lumea divină. Aceste lucruri trebuie bine înţelese.

Trebuie deci ca mamele să înveţe să lucreze cu copiii lor ca, din când în când, câteva minute, de mai multe ori pe zi, prin gândurile lor, prin rugăciunile lor, ele să meargă în faţa Domnului şi să spună: „Doamne, vreau ca acest copil pe care Tu mi l-ai dat să fie servitorul tău, dar pentru aceasta am nevoie de altfel elemente ce nu se găsesc decât în preajma Ta. Te rog să mi le dai; dacă nu, acest copil nu va da nimic bun şi nu va fi bine nici pentru el, nici pentru Tine, nici pentru mine”. Domnul va sta pe gânduri şi va chema pe unii din servitorii săi cărora le va da ordin să se ocupe de această mamă.

Sunteţi miraţi de modul meu de a prezenta lucrurile?… Este important însă ca voi să înţelegeţi şi să avansaţi; mai puţin contează ca aceste lucruri să fie prezentate într-un mod catolic, literar, filosofic, academic sau nu. Eu aş vrea să fac totul pentru mame, le admir pentru sacrificiile de care sunt capabile, dar trebuie ca şi conştiinţa lor să se lărgească şi să înveţe să lucreze pentru copiii lor cu mijloace noi, cu mijloace spirituale. Ele se gândesc mereu că îngrijirea şi sacrificiile lor sunt suficiente. În realitate, nimic nu este de ajuns; trebuie adăugate mereu particule, forţe, puteri cereşti. Un copil, care este hrănit şi impregnat zilnic cu aceste elemente, va uimi mai târziu întreaga lume.

Veţi spune că nu este uşor să apari în faţa Domnului… Dar aceasta este numai o modalitate de exprimare! Mama atrage deja elemente de natură subtilă şi le proiectează asupra copilului său

unindu-se prin gânduri cu zonele celeste. Au fost cazuri în care iubirea mamei a reuşit să smulgă de la moarte un copil. Da, pentru că o astfel de iubire era de o asemenea forţă încât producea transformări în copil: datorită acestui puternic curent de iubire, multe elemente nocive erau astfel îndepărtate, iar copilul era salvat. Acestea sunt evident cazuri excepţionale şi fără să aşteptăm circumstanţe aşa de dramatice, în viaţa curentă mamele au numeroase ocazii de a-şi manifesta iubirea faţă de proprii copii.

De exemplu, dimineaţa la răsăritul soarelui. Eu sunt foarte emoţionat când văd că mamele îşi duc bebeluşii în fiecare dimineaţă la răsăritul soarelui, la Rocher; aş fi vrut să le ofer mijloacele să facă o lucrare mai bună asupra lor şi le-aş fi spus câteva lucruri. În loc să vă plimbaţi copilul pe ici sau pe colo pentru a-l calma, a-l adormi sau mai ştiu eu ce, aşezaţi-vă puţin şi adresaţi-vă lui: „Tu, comoara mea, iubirea mea, splendoarea mea…" Şi vorbindu-i astfel, îl scăldaţi în lumină; precum soarele, îl umpleţi cu iubirea voastră, invitaţi toţi îngerii şi arhanghelii prin puterea iubirii voastre. Veţi spune: „Doamne, vreau ca acest copil să fie servitorul tău, să fie cel mai frumos, cel mai inteligent, cel mai strălucitor, cel mai luminos, cel mai sănătos" şi să vi-l închipuiţi în această splendoare.

Femeia posedă o puternică imaginaţie datorită căreia îşi modelează copilul, iar cum toate sentimentele şi dorinţele ei se înregistrează în corpurile eteric, astral şi mental ale copilului, acţionând astfel, nu numai că mama ajută copilul în evoluţia sa, dar între ea şi el se creează o legătură foarte puternică.

Una din principalele cauze ale rupturii pe care o observăm acum între copii şi părinţi este aceea că părinţii nu au ştiut să-şi influenţeze copiii cu propriile lor vibraţii, nu au ştiut să îi impregneze cu iubirea, cu înţelepciunea, cu forţa, cu viaţa lor. De ce mamele nu au descoperit toate acestea până acum? Ba da, din timp în timp, când ei sunt bolnavi sau când vin să le îmbrăţişeze, ele manifestă puţină iubire pentru ei, dar această iubire este ineficace pentru că este imediat înlocuită cu alte sentimente. Oh, este atât de rar să ştii să lucrezi în mod conştient, inteligent. Deci, iată ceea ce trebuie să facă mamele la răsăritul soarelui, şi ele vor fi mirate să vadă că vor deveni neobosite datorită iubirii lor. Pentru că iubirea trezeşte, stimulează toate celulele creierului.

Într-o altă conferinţă în care v-am vorbit despre puterea

gândului şi a cuvântului, vă explicam cum să vă influenţaţi copilul vorbindu-i atunci când el doarme în leagăn. Chiar dacă el nu aude, nu înţelege, anumite legi ale universului fac ca tot ce voi sunteţi pe cale să înregistraţi în el, să încolţească atunci când va fi mai mare. Puteţi să îi vorbiţi de bine, de adevăr, de legile morale, având convingerea că toate cuvintele voastre se înregistrează. De altfel, cine ştie dacă, după toate acestea el nu va înţelege ceea ce spuneţi? El nu are încă posibilitatea să se exprime şi să vă arate că înţelege pentru că organele lui nu sunt încă formate.

Chiar şi un copil handicapat este în realitate un spirit la fel de puternic, la fel de inteligent ca şi celelalte, dar care nu se poate manifesta deoarece atât creierul său cât şi corpul său fizic sunt şubrede. Luaţi exemplul celui mai mare virtuoz al lumii, daţi-i un pian dezacordat, oare va putea el să cânte? Nu, bineînţeles; el este perfect capabil, dar pianul este într-o stare jalnică. Ei bine, creierul este pianul, instrumentul prin intermediul căruia spiritul se manifestă; proprietarul său poate fi un geniu, un virtuoz, dar atât timp cât instrumentul nu este acordat, el nu va putea cânta. Poate că aşa stau lucrurile şi în cazul copiilor; ei văd, înţeleg multe lucruri, dar nu se pot exprima. Se raportează cazuri stupefiante şi inexplicabile. Rămân în continuare mistere de limpezit pentru viitor. Cunoaştem atât de puţine lucruri despre bebeluşi! Uneori observăm unii care au, timp de câteva momente, o expresie atât de inteligentă încât suntem înmărmuriţi. Apoi, ei îşi recapătă imediat fizionomia obişnuită de bebeluş. Eu observ copiii; pentru mine, ei reprezintă cărţi în care pot citi multe lucruri.

Eu mă adresez deci mamelor: Vreţi cu adevărat ca fiul sau fiica voastră să devină o fiinţă minunată, un slujitor al Domnului, un geniu, un sfânt, un binefăcător al omenirii? Ocupaţi-vă de ei cu toată iubirea voastră. Numai iubirea poate totul. Vorbiţi-i când doarme, mângâiaţi-l încet, învăluiţi-l în toate culorile luminii: roşu, portocaliu, galben-auriu, verde, albastru, indigo, violet… Dar dacă vreţi să cunoaşteţi adevăratele culori ale luminii solare, trebuie să aveţi o prismă, fiindcă nicăieri natura nu oferă culori atât de frumoase, atât de puternice ca la trecerea printr-un cristal. Puteţi admira astfel culorile mult timp şi apoi să le regăsiţi prin imaginaţie. Nu lucraţi asupra copilului cu orice fel de culoare, ci numai cu aceste culori ale prismei, care sunt adevăratele culori.

Încercaţi să vă impregnaţi copilul cu raze luminoase, să vă imaginaţi că prin toate celulele corpului său trec curenţi… În acel moment, sunteţi pe cale să repetaţi cel mai mare mister al creaţiei, acela al Domnului însuşi care străbate materia ca să o însufleţească.

Articol VI. Cap. 6 – Cuvântul magic

Câte anomalii există în atitudinea părinţilor faţă de copiii lor! Sub pretextul că un copil este prea tânăr pentru a înţelege ce se petrece în jurul lui, ei îşi permit tot felul de cuvinte, de gesturi şi comportamente fără să se întrebe dacă acestea acţionează sau nu defavorabil asupra psihicului lor. Copilul este foarte vulnerabil, totul se înscrie în el, şi adesea anumite dereglări ce apar mai târziu vin din scene sau din conversaţii la care el a asistat pe când nu era decât un bebeluş.

Mulţi părinţi nu sunt destul de atenţi la felul în care le vorbesc copiilor lor. Ei nu încetează să îi trateze drept incapabili, leneşi, idioţi, iar copiii, sugestionaţi, hipnotizaţi, devin după un timp cu adevărat nişte proşti şi incapabili. Aceşti părinţi nu cunosc deci puterea şi acţiunea cuvântului, şi faptul că ceea ce spun poate avea o influenţă imensă asupra copiilor lor. Părinţii sunt aceia care uneori îşi omoară copiii. De ce trebuie îi sperie, să îi ameninţe că vine lupul sau poliţistul ca să îi facă mai liniştiţi sau mai ascultători? De ce este nevoie ca la cea mai mică prostie să le adreseze reproşuri sau blesteme? Ei nu ştiu că toată viaţa lor aceşti copii se vor simţi ameninţaţi, în pericol, şi că vor deveni nişte isterici.

De acum înainte, părinţii trebuie să înveţe să se folosească de puterea cuvântului pentru a face bine copiilor lor, iar eu vă pot oferi o metodă. Ea este adresată mamelor care au copii foarte mici. În timp ce copilul său este adormit, mama se poate aşeza lângă patul său, sau să-l ia în braţe, şi să îi spună încet: „Copilul meu, eu te iubesc mult, mă gândesc la tine, vreau să te faci mare, să fii demn, luminos, divin, plin de inteligenţă, de forţă, de puritate, de bunătate…” Să îi vorbească astfel despre tot ceea ce ea doreşte mai bun pentru el. Se poate ca unii să găsească această metodă lipsită de sens, dar aceia care cunosc marile legi ale universului mă vor aproba, întrucât ei cunosc atotputernicia cuvântului. Chiar dacă pe moment copilul nu înţelege nimic, cuvintele mamei sale se vor înregistra în subconştientul său şi vor lucra asupra acestuia în sensul în care ea a ales să le îndrepte.

Mamele trebuie să facă aceasta în fiecare zi, în fiecare seară, sau

în timpul nopţii. Să le vorbească copiilor mângâindu-i pe cap, cu blândeţe, menţionând toate forţele, calităţile, virtuţile pe care le au şi pe care le vor dezvolta mai târziu. Să le vorbească despre viitorul lor: că ei vor fi fericiţi, vor fi mari, vor deveni fiinţe excepţionale. Să pronunţe numai cuvintele cele mai poetice, mai minunate.

În general, în cazul educaţiei copiilor se aşteaptă ca aceştia să fie capabili de o anumită înţelegere intelectuală. În acel moment li se dau explicaţii şi se consideră că acestea reprezintă adevărata educaţie. Nu, de altfel ele nu au niciodată o mare valoare pedagogică. În pedagogie, singura metodă cu adevărat eficace este exemplul. Arătaţi în mod concret copiilor ce trebuie să facă, faceţi-o voi înainte şi nu explicaţi nimic. Arătăţile cum se spală, cum se face curăţenie, cum se face ordine, cum se pregăteşte masa… Copiii sunt nişte mici maimuţoi: de îndată ce vă văd că faceţi ceva, o vor face şi ei la rândul lor.

Iar dacă cineva îmi spune acum: „Dar înainte să fac ceea ce mă sfătuiţi, aş vrea să înţeleg exact ce se petrece şi care sunt procesele declanşate în domeniul eteric”. Dacă vă aşteptaţi să vedeţi şi să înţelegeţi totul ca să începeţi să faceţi ceva, veţi aştepta secole, şi în acest timp copilul vostru va ajunge un neisprăvit. Treceţi la treabă acum, ocupaţi-vă de el pentru că aveţi o mare responsabilitate.

Iar ceea ce este minunat, este faptul că din clipa în care pronunţaţi aceste cuvinte magice pentru copilul vostru, ies şi strălucesc culori din inima, din mintea voastră, şi chiar anumite entităţi luminoase, atrase şi emoţionate de toată această frumuseţe, se decid să rămână lângă copil pentru a lucra asupra lui. Deci, vă rog, reduceţi puţin la tăcere intelectul vostru ce este mereu gata să obiecteze şi să pună întrebări, şi credeţi în ceea ce vă spun eu astăzi, veţi câştiga din aceasta, şi mai ales copiii voştri vor câştiga. Oare cunoaşteţi suficient de bine legile lumii psihice, ale lumii spirituale, pentru a vă pronunţa şi a pune la îndoială spusele mele? Atât timp cât sunteţi încă neştiutori, aveţi nevoie să credeţi şi să urmaţi pe cineva care a mers mai departe decât voi pe calea cunoaşterii. Prin urmare, mamele să le vorbească copiilor lor, chiar şi când aceştia dorm, chiar dacă ei nu înţeleg. Unii vor spune că le vorbesc prin gând. Dar aceasta nu este de ajuns, întrucât este o mare diferenţă între gând şi cuvânt.

Într-o zi, mă aflam la Amsterdam unde ţineam o conferinţă, iar în auditoriu erau mai mulţi reprezentanţi ai mişcărilor spiritualiste… Printre alte lucruri, eu spuneam că meditaţia produce o mare

acumulare de energie psihică şi că multe persoane se mulţumesc să mediteze fără să pronunţe vreodată cuvinte, simţind că aceste forţe sfârşesc prin a le perturba. De ce? Pentru că nu au ştiut să le dea o finalitate, o orientare. Trebuie deci ca ele să pronunţe câteva cuvinte pentru ca toate entităţile adunate prin meditaţie să se îndrepte în direcţia indicată de cuvânt. Dar de ce cuvântul? Oare gândul singur nu este destul de puternic? Ba da, numai că gândul fără cuvânt este ca şi cum aţi scrie pe o hârtie tot felul de promisiuni şi de angajamente, dar fără să vă puneţi sub ele semnătura. Atât timp cât nu vă semnaţi, promisiunile nu sunt valabile. Puteţi declara, promite sau lăsa prin testament tot ce doriţi, dar fără semnătura personală nimic nu va fi luat în considerare. În faţa lumii, semnătura este aceea care contează. Ei bine, pentru lucrarea voastră spirituală cuvântul este ca o semnătură.

Când am spus toate acestea, preşedintele Societăţii Antroposofice din Olanda a exclamat: „Ah! Este ceva nou pentru noi!" El era entuziasmat. Ei, da! Acestea sunt adevăruri pe care mulţi nu le cunosc. Cuvântul este deci foarte important. Puteţi gândi ore întregi, dacă vreţi, dar dacă doriţi să declanşaţi ceva, să daţi un impuls pentru a vă concretiza gândul aici, în planul fizic, cuvântul trebuie să intervină. Gândul este puternic în planul psihic, iar cuvântul este puternic în planul fizic. Înţelegeţi deci acest adevăr şi veţi obţine rezultate deosebite. Numai că, bineînţeles, nu pronunţaţi cuvinte înainte de a vă forma în voi înşivă un gând viu, susţinut de un sentiment foarte puternic, altfel cuvintele voastre vor rămâne goale, sărăcăcioase, fără forţă, şi nu vor produce niciun rezultat.

Chiar şi copiii care mă ascultă aici, înregistrează mereu câte ceva din ceea ce spun. Mai târziu, tot ceea ce au înregistrat astfel, fără să înţeleagă, va apărea în conştiinţa lor şi în acel moment vor putea profita de toate acestea; le vor folosi şi vor reuşi mult mai bine decât copiii care au fost îndepărtaţi de anumite preocupări sub pretextul că ele nu erau încă pentru vârsta lor.

Acesta este şi cazul părinţilor care îşi duc copiii în fiecare dimineaţă la Rocher ca să asiste la răsăritul soarelui. Ne putem gândi că este de preferat ca aceşti copii să rămână liniştiţi în pat. Ei bine, nu, şi chiar dacă ei adorm acolo, se vor impregna cu această ambianţă de rugăciune, de meditaţie, de contemplare; ei primesc razele soarelui care sunt spirite conştiente şi aceste raze lucrează asupra corpurilor

lor eterice şi lasă acolo urme. După câţiva ani, dacă unii încearcă să îi antreneze să comită fapte reprobabile, aceşti copii vor simţi în ei o împotrivire, o forţă care îi va reţine pe calea purităţii, a luminii, a înţelepciunii. Chiar dacă nu îi vor cunoaşte originea, această influenţă va rămâne atât de profundă în ei încât vor fi obligaţi să o constate. Iată de ce educaţia trebuie să se facă chiar înainte ca înţelegerea să apară la copil.

Eu am mers de altfel şi mai departe spunând că după naştere este deja prea târziu ca să se înceapă educaţia unui copil. Da, deja din acel moment părinţii nu mai au nicio putere pentru a-şi influenţa copilul. Ei trebuie să facă acest lucru înainte de naştere, şi chiar înaintea concepţiei. Din acest moment începe adevărata educaţie, aceea care este puternică, eficientă, reală, indestructibilă.

Eu ştiu că pedagogia mea este nouă, chiar ciudată, dar ea dă rezultate. Când un copil mănâncă, el nu înţelege încă rostul acestor energii pe care hrana i le va aduce şi modul în care acestea vor contribui la dezvoltarea sa psihică, morală, intelectuală, dar nu aşteptăm momentul în care va înţelege pentru a i se da să mănânce. Ei bine, nu trebuie nici să ne aşteptăm să înţeleagă ca să introducem în el elemente divine. Dacă ar trebui să aşteptăm ca aceşti copii să fie în stare să înţeleagă viaţa spirituală ca să le-o oferim, ei vor muri repede, vor fi morţi spiritual. Deseori se întâmplă acest lucru. Aşteptăm ca ei să ajungă la vârsta potrivită unei educaţii spirituale, şi până atunci îi lăsăm să se cufunde într-atât într-o viaţă mediocră, iar când vrem să îi corectăm, va fi prea târziu, nu va mai fi nimic de făcut.

Articol VII. Cap. 7 – Să nu lăsaţi niciodată un copil fără o preocupare

Aţi văzut cât de mândri erau copiii că au cântat! Pentru ei era ceva serios. Oh! Au făcut ceva care contează! Toată viaţa îşi vor aminti că au cântat în faţa unui public. Poate că pentru voi nu este aşa de important, dar pentru ei este un eveniment: dacă veţi pătrunde în inima acestor copii, veţi vedea că a fost un eveniment. Acum trebuie să îi încurajaţi, să le spuneţi că a fost minunat, că avem nevoie să îi auzim şi că trebuie să mai înveţe şi alte cântece.

Trebuie să trezim la copii dorinţa ca ei să se arate cât mai capabili într-o activitate sau alta. Este mijlocul cel mai bun de a-i împiedica să facă prostii şi de a-şi pierde timpul pe oriunde. Nu trebuie să lăsăm niciodată un copil inactiv. Adesea când cerem unui copil să fie

cumpătat, îi spunem: „Fii cuminte”. Dar de ce confundăm cuminţenia cu imobilitatea? Oare a nu te mişca, a nu face nimic înseamnă cuminţenie? Să nu ne mire faptul că mai târziu copilul va detesta cuminţenia, fiindcă în mintea sa ea este legată de imobilitate, iar el este atât de dinamic! De altfel, ar fi mai bine să nu îi cerem unui copil să stea nemişcat, ci totdeauna să îi dăm ceva de făcut pentru a-i găsi o preocupare.

De aceea părinţii trebuie să accepte faptul că odraslele lor suferă puţin când fac ceea ce li s-a cerut la şcoală sau în altă parte. Copiii au asemenea resurse, o asemenea rezistenţă, încât uită imediat aceste suferinţe. Caracterul lor se formează cu fiecare strădunţă, şi aceasta trebuie să îi bucure pe părinţi. Dar dacă, dimpotrivă, ei spun: „Oh, săracul, nu trebuie să îl obosim”, îl vor face slab, leneş, incapabil, egoist, numai pentru a-l scuti de câteva mici eforturi. Iată care este iubirea şi pedagogia adulţilor! Oare aceşti copii care urcă la Rocher pentru a asista la răsăritul soarelui sunt de plâns? Ei sunt nefericiţi fiindcă nu au mai rămas în paturile lor? Nu, ei sunt fericiţi, priviţi-i! Părinţii trebuie să ştie că adesea ei sunt cei care, sub pretextul de a nu îi supraîncărca, îşi menţin copiii în slăbiciune. Ei trebuie să-şi schimbe atitudinea, dacă nu, ei vor fi cei care vor suferi toată viaţa fiindcă au făcut din copiii lor fiinţe egoiste şi capricioase.

Cunosc mulţi părinţi care au făcut această greşeală şi care acum îşi smulg părul din cap. Eu le spun: „Este numai greşeala voastră. Copiii trebuie învăţaţi de timpuriu să vă ajute, să spele câteva farfurii, să strângă patul, să facă unele treburi uşoare”. Evident, cele mai multe lucrări sunt prea grele pentru cei mici, ei nu au nici forţa nici abilitatea necesară, dar ele pot fi făcute în faţa lor, spunându-le: „Mai târziu o să le poţi face şi tu”. Până atunci, sunt multe lucruri mărunte pe care ei le pot deja face. Numai că părinţii nu le dau nimic de făcut, pentru că este mai uşor pentru părinţi să facă ei mai repede anumite treburi, decât să le arate copiilor cum să le facă şi să îi supravegheze în timp ce le fac. Dar aceasta nu este o metodă bună de educare pentru că, mai târziu, ei nu vor mai dori să facă ceea ce nu au învăţat când erau mici: capacităţile lor nu au fost exersate destul de timpuriu. În acel moment, părinţii pot să spună: „Leneşule, du-te să faci una sau alta, încearcă să înveţi…” dar copilul nu va dori fiindcă este prea târziu.

Există obiceiuri bune pe care copiii trebuie să le înveţe încă de mici, pentru că aceste obiceiuri le vor avea toată viaţa. Am întâlnit

cândva un bărbat care a stat de mai multe ori la închisoare pentru furt şi mi-a mărturisit că, şi la închisoare, îşi făcea dimineaţa şi seara rugăciunea; era un obicei pe care tatăl lui l-a învăţat de când era mic şi el nu putea să se dezobişnuiască. I-am spus: „Dar tu te rogi dimineaţa şi seara continui să furi?

— Ah, asta este altceva". Pentru el, a te ruga şi a fura nu erau incompatibile. Evident, ar fi fost mai bine dacă tatăl său i-ar fi insuflat şi obiceiul de a nu fura!

Nu ne dăm seama de forţa pe care o reprezintă obişnuinţa. Dacă un copil este obişnuit ca părinţii să cedeze la capriciile lui, totul s-a sfârşit: mai târziu, chiar şi când nu va avea dreptate şi va fi conştient de aceasta, va dori să i se cedeze. Iar în acel moment va fi prea târziu pentru a-l mai schimba. Un copil pe care l-am răsfăţat, l-am alintat, va pretinde să avem mereu această atitudine faţă de el. Din păcate, în acel moment nu va exista decât o singură forţă capabilă să îl educe: viaţa, pentru că viaţa este neiertătoare. Atunci copilul va suferi şi se va îndrepta. Dar câte suferinţe inutile nu le pregătesc părinţii copiilor lor neştiind să se opună capriciilor acestora!

De aceea, eu le spun adesea părinţilor: „Atenţie, bunătatea voastră nu este în realitate decât slăbiciune, necunoaştere… Voi veţi fi aceia care vor plânge mai târziu pentru că veţi fi primele victime ale bunătăţii voastre prosteşti". Câţi părinţi nu au venit să mi se plângă de atitudinea copiilor lor! Am fost obligat să le spun că ei erau cei vinovaţi, dar evident nu m-au înţeles. Nu trebuie să fii slab cu copiii, pentru că apoi ei abuzează şi nu va fi din vina lor. Dacă nimeni nu arată unui copil că există reguli ce trebuie respectate şi dacă, prea tânăr deja, el are impresia că totul se învârte după capriciile lui, cum vreţi voi ca să asculte apoi de acela care l-a mustrat puţin? El nu îl va asculta şi este normal. El va dori să braveze, să distrugă totul în jur, cu riscul de a se pierde chiar pe sine, doar să nu cedeze. Pentru că aşa a fost obişnuit, şi nu este totuşi vina lui.

Atunci când părinţii îşi dau seama că educaţia proastă a distrus caracterul copilului, nu le mai rămâne decât să se roage Cerului, spiritelor înţelepciunii, ca să îi dea o lecţie care să îl facă să judece. Copilul va plânge puţin, voi îl veţi consola, dar va înţelege, şi datorită acestor mici lecţii, el va fi salvat. Am observat atent şi adesea am văzut că bunătatea, bunătatea prostească încurajează viciile. Bunătatea este minunată, dar cu condiţia ca ea să se afle în slujba înţelepciunii.

Într-o zi mă aflam într-o familie de oameni bogaţi şi cu o poziţie bună în societate. Ei erau foarte preocupaţi din cauza unicului lor fiu care nu le făcea decât probleme. Ei îl răsfăţau, îi dădeau mulţi bani, el se distra şi bineînţeles că îşi neglija studiile. Am vrut să îi ajut, şi atunci le-am spus: „Vreţi să vă salvaţi fiul? Mai întâi trebuie să înţelegeţi că el nu este dotat pentru studii. Dacă eram în locul vostru, l-aş fi trimis ca ucenic într-un garaj, la un patron sever care să îl oblige să muncească şi aş fi încetat să îi mai dau bani, pentru că această îndestulare nu face decât să îi dezvolte latura negativă". Le-am explicat pe îndelete toate acestea, dar nu m-au înţeles; ei au fost chiar foarte nemulţumiţi de sfatul meu, simţindu-se umiliţi de ideea că am vrut să fac din fiul lor un muncitor în timp ce ei îşi doreau o situaţie strălucitoare pentru el. Ei nu m-au ascultat şi au continuat să-şi trimită fiul la cele mai bune şcoli din Franţa şi din străinătate, să îi ofere cei mai buni profesori, şi mai ales au continuat să îl răsfeţe cu bani şi cadouri.

După câţiva ani, situaţia a devenit cu adevărat dramatică, încât şi-au amintit de sfatul meu cu garajul. Dar ce surpriză pentru mine atunci! Eu le spusesem să îl trimită la ucenicie într-un garaj, şi în loc de aceasta ei i-au cumpărat cel mai mare, cel mai modern şi cel mai scump garaj pe care l-au putut găsi. Evident, nimic nu îl pregătise în prealabil pe acest băiat să devină patronul unui asemenea garaj şi s-a întâmplat ceea ce era de bănuit: după puţin timp, el a dat faliment şi părinţii au pierdut sume enorme de bani. Nu vă mai povestesc urmarea acestei istorii, dar iată cazul unor părinţi care au provocat nenorocirea fiului lor din cauza slăbiciunii şi a iubirii lor prosteşti.

Părinţii nu mai îndrăznesc astăzi să se folosească de aceste metode ce făuresc caracterul copiilor. Ei spun: „Ah, nu trebuie ca ei să sufere, ei trebuie să aibă tot ceea ce vor". Ei bine, ei îşi distrug copiii cu această slăbiciune. Într-o zi nu vor mai putea obţine nimic de la ei, vor avea în faţă lor călăi care îi vor călca în picioare şi vor primi lecţii aspre din cauza proastei lor pedagogii.

Dar părinţii nu mă cred, ei gândesc că eu sunt prea crud. Eu nu sunt crud, cunosc câteva mici legi… care sunt de fapt legi mari. În trecut, aşa îşi creşteau mulţi oameni copiii, chiar şi regii, fiindcă regii aveau mereu în palatul lor înţelepţi care îi sfătuiau. Iată de pildă sfatul pe care puteau să îl dea aceşti înţelepţi: „Maiestate, aveţi un fiu care este destinat domniei. Dar va fi oare el drept, cinstit, imparţial? Iată ceea ce va trebui să faceţi: înainte chiar ca fiul vostru să ştie că va fi un

prinţ şi viitorul moştenitor al tronului, trimiteţi-l să trăiască într-o familie săracă pentru a vedea cum suferă şi luptă oamenii, cum muncesc pentru a câştiga cel puţin o bucată de pâine. Când va reveni şi va urca pe tron, va domni cu dreptate, cu îndurare şi iertare". Şi anumiţi regi au urmat aceste sfaturi.

În prezent, familiile bogate nu vor să-şi mai trimită fii la un mic patron, în condiţii dure şi grele, unde se poate chiar ca ei să primească câteva palme. Ele îi vor trimite în marile capitale sau în Elveţia, în pensiuni dintre cele mai renumite unde vor frecventa prinţi, vor juca tenis şi vor practica schiul, nataţia… Iar când acest fiu îndrăgit va pleca de acolo, va fi învelit în mătăsuri. Iată pedagogia celor foarte bogaţi şi foarte „inteligenţi"!

De altfel, un tată care este foarte bogat nu trebuie să arate acest lucru copiilor săi întrucât ei se vor baza prea mult pe viitoarea lor moştenire şi nu se vor strădui să lucreze şi să înveţe pentru a se descurca singuri; vor crede că toate capriciile şi plăcerile le sunt permise, vor deveni leneşi şi aceasta este cea mai proastă educaţie posibilă. Părinţii trebuie deci să-şi lase copiii, cât mai mult timp posibil, fără să cunoască bogăţiile ce îi aşteaptă. Când aceştia se vor obişnui cu munca, când vor deveni stăpâni pe ei înşişi, atunci da, părinţii vor putea să le vorbească despre averea pe care o vor moşteni mai târziu, dar nu mai devreme.

Este de altfel ceea ce face Dumnezeu cu noi toţi. Dumnezeu este cel mai mare educator, cel mai mare pedagog. El nu ne arată imediat moştenirea ce ne aşteaptă în lumea de sus, în băncile celeste. Astfel, cum noi ne credem săraci şi mizerabili, noi muncim, trudim, şi în sfârşit, când cu strigăte şi lacrimi ajungem să fim demni de moştenirea noastră, El ne arată toate acele comori adunate pentru noi. În acel moment, înţelegem înţelepciunea Domnului care nu ne-a arătat nimic dinainte. Iniţiaţii, care vor să lucreze asemenea Domnului, ascund şi ei multe lucruri în interesul discipolilor lor pentru ca ei să se dezvolte bine.

Părinţii care vor să-şi vadă copiii asumându-şi mai târziu mari responsabilităţi trebuie să le dea o educaţie care să îi facă să cunoască greutăţile vieţii, altminteri, cum vor înţelege ei truda lucrătorilor lor, a soldaţilor lor, a subordonaţilor lor? Aceia care au plecat dintr-un mediu foarte sărac şi s-au ridicat prin munca lor sunt nişte fiinţe înţelegătoare care manifestă adesea compasiune faţă de suferinţa

altuia, pentru că ei înşişi au suferit. În timp ce alţii vor spune ca şi regina Maria Antoaneta: „Ei nu au pâine?…

Atunci să mănânce brioşe!" Ea nu putea să înţeleagă.

Articol VIII. Cap. 8 – Pregătiţi copiii pentru viitoarea viaţă de adult

În ceea ce îi priveşte pe copiii şi adolescenţii care se află aici, eu ştiu foarte bine că problemele filosofice nu sunt chiar pentru vârsta lor, ei fiind mai degrabă preocupaţi de tot felul de amuzamente şi de distracţii. În ciuda acestui fapt, rămânând printre adulţii care fac tot posibilul ca să trăiască după regulile învăţământului, chiar dacă nu îi înţeleg încă profunzimea şi sensul, totul se înregistrează în ei. Şi când, mai târziu, vor avea de rezolvat probleme grave, ei vor şti să acţioneze şi să se poarte mai bine decât alţii, pentru că au primit aici un impuls pozitiv; are mai puţină importanţă faptul că nu au simţit nimic pe moment, fiindcă ceea ce au văzut şi au auzit va continua să îi influenţeze toată viaţa. Iată de ce tinerii trebuie să participe la lucrarea noastră.

Chiar dacă avem impresia că ei sunt încă prea tineri, copiii trebuie pregătiţi pentru viaţa pe care o vor duce mai târziu, şi este deci de preferat pentru aprofundarea înţelegerii lor să poată arunca o privire în lumea adulţilor. Priviţi: ce face o fetiţă? Instinctiv, ea cere să aibă păpuşi pe care le leagănă, le hrăneşte, le spală. Această ocupaţie este o pregătire pentru viitorul ei rol de mamă. Există deci ceva în ea care o împinge să exploreze deja acest teren pentru viitor. Trebuie să ne gândim la toate acestea.

Copiii merg la biserică şi totuşi aici ei nu pot să înţeleagă mare lucru din ceea ce se întâmplă. Dar solemnitatea ceremoniei, reculegerea adulţilor produc în sufletul lor impresii pe care le vor aprofunda mai târziu. Alţii, în cazul morţii unuia dintre părinţi sau a unui prieten, asistă la o înmormântare unde se întreabă ce reprezintă o dispariţie. Moartea este un eveniment cu care vor fi confruntaţi obligatoriu mai târziu şi le este folositor să fie pregătiţi în acest sens. Fiecare copil este obligat, într-o anumită măsură, să anticipeze evenimentele care nu sunt încă pentru vârsta lui şi pentru aceasta trebuie să beneficieze de experienţa adulţilor.

Să luăm încă un exemplu foarte simplu: un student la chimie începe prin a studia tot ce a fost descoperit în această ştiinţă până acum; şi dacă este capabil va adăuga şi propriile sale descoperiri. Dar

el începe să se preocupe de experienţele şi descoperirile altora, nu decide să le ignore ca să găsească singur totul, şi după douăzeci sau treizeci de ani de cercetare concluzionează (dacă totuşi descoperă aceasta!) că o moleculă de apă este compusă din doi atomi de hidrogen şi unul de oxigen. El acceptă această noţiune şi este mai înţelept, fiindcă în acest fel câştigă timp.

Dacă un copil este obişnuit să participe la viaţa adulţilor, în momentul în care va trebui să facă faţă el însuşi anumitor evenimente, el va fi deja pregătit deoarece îşi va aminti şi va imita ceea ce a văzut deja. Iată de ce este foarte util ca tinerii să nu fie limitaţi numai la activităţile considerate specifice vârstei. Într-o zi, vorbeam cu mamă a două fete fermecătoare care aveau cincisprezece ani. Eu îi spuneam: „Le-ar face bine fetelor dumneavoastră să vină la Fraternitate ca să audă adevăruri ce le vor ajuta mai târziu în viaţă". Şi ştiţi ce mi-a răspuns ea? „Oh, nu, ele sunt prea tinere, la vârsta lor trebuie să se distreze: ele iubesc balurile, petrecerile surpriză, vor avea destul timp ca să se gândească la lucruri serioase!" Ei bine, iată o mamă care pregătea catastrofe pentru copiii ei.

Desigur, tinerii trebuie să danseze, eu nu sunt împotriva dansului, dar trebuie de asemenea să îi obişnuim să aibă preocupări şi de o altă natură. Este de la sine înţeles faptul că natura umană nu este făcută numai pentru muncă, pentru efort, pentru reflecţii; şi chiar Iniţiaţii sunt aceia care, în trecut, au instituit serbări unde poporul, prin cântece, dansuri, deghizări, putea da frâu liber tuturor forţelor ce încătuşează munca şi grijile zilnice. Dar să consideri că în viaţă esenţialul este să te amuze şi să te distreze, înseamnă să-ţi ratezi existenţa.

Eu nu sunt împotriva unei mame care doreşte ca fata ei să se distreze. Eu însumi mă distrez, nu mă gândesc decât la aceasta, ce credeţi voi? Dar există amuzamente şi amuzamente… şi trebuie să vedem pericolul acestor amuzamente ce nu sunt echilibrate de o judecată. Această fată pe care mama sa o trimite să „se distreze" va fi foarte repede murdărită şi înghiţită de primul pierde-vară, şi nu numai că îşi va pierde farmecul şi prospeţimea, dar îşi va pierde şi luciditatea şi va îngroşa repede mulţimea tuturor acelor femei care străbat existenţa fără să realizeze vreodată unde se află.

Să nu credeţi că eu sunt limitat. Nu există vreun om mai deschis ca mine. Eu vreau ca toţi tinerii şi toate tinerele să se bucure, să cânte

şi să danseze, dar să accepte în acelaşi timp să studieze ştiinţa Iniţiaţilor, să înveţe să se lege de forţele nobile şi pline de viaţă ale naturii. În acel moment vor deveni fiinţe formidabile, capabile să acţioneze în mod binefăcător pentru familia lor, pentru ţara lor şi chiar pentru lumea întreagă.

Iată deci câteva cuvinte ce vor să vă spună că tinerii nu trebuie lăsaţi să caute numai ceea ce le place, ce le este agreabil la nivelul la care au ajuns, ci să ţintească mai departe şi să anticipeze viitorul. Eu ştiu bine că mulţi copii anticipează, dar nu chiar aşa cum ar trebui. De exemplu, o fetiţă drăgălaşă, graţioasă, vrea să fie ca mătuşa ei fiindcă aceasta are buzele şi unghiile pictate şi degetele acoperite de inele… Iar un băieţel vrea să se asemuiască cu bunicul său, să aibă pipă şi mustăţi mari. Tinerii anticipează adesea fără să ştie şi se grăbesc să devină bătrâni, să aibă un aer important, blazat. Doamne, ei nu trebuie să se grăbească, fiindcă aceasta va veni oricum. Dacă ceva este sigur, este faptul că vor îmbătrâni, nimic nu îi va putea împiedica.

Tinerii trebuie să încerce să rămână cât mai mult timp cu putinţă în această stare! Eu vreau să spun să rămâi tânăr în inimă: spontan, simplu, surâzător. Eu prefer să rămân copil, menţin cu toate forţele în mine spiritul copilăriei. Tinerii vor să devină bătrâni, iar eu vreau să-mi prelungesc tinereţea pentru că a trecut atât de repede! Ea este de altfel asemenea primăverii… atât de trecătoare!

Articol IX. Cap. 9 – Păstraţi la copil sentimentul supranaturalului

Priviţi aceşti copii care mă ascultă: dacă aţi şti cum îmi înţeleg cuvintele! Faţa lor vibrează… În momentul în care trebuie să râdă, ei râd; în momentul în care trebuie să gândească, ei gândesc. Ei reacţionează într-o manieră minunată. Am aici un auditoriu care vă depăşeşte. Numai Dumnezeu ştie ce se întâmplă în micile lor capete, cum văd şi cum înţeleg ei lucrurile! Este posibil ca ei să descopere dintr-odată adevărul, în timp ce voi mai aveţi nevoie de trecerea anilor. Da, eu sunt sigur că ei văd adevărul mult mai repede şi mai bine decât adulţii.

În remarcile copiilor există multe lucruri pe care adulţii le găsesc absurde deoarece nu le înţeleg deloc. De multe ori am rămas stupefiat în faţa profunzimii unora dintre reflecţiile lor. Aceasta se întâmplă pentru că ei sunt încă simpli, naturali şi apropiaţi de regiunile celeste de unde au venit. Ca urmare, familia, societatea ajung să le inoculeze propriu lor fel de a judeca şi a vedea lucrurile, iar în final

copiii acceptă aceste puncte de vedere greşite… Da, adulţii nu fac adesea decât să deformeze copiii.

Când copiii sunt prea mici, ei au un sens înnăscut al miracolului, ei cred că totul este viu, că totul este inteligent: ei vorbesc cu insectele, cu pietrele, cu animalele, cu plantele. Când se lovesc de o piatră, îi dau un picior adresându-i reproşuri pentru că ei se gândesc că piatra a vrut neapărat să îi rănească! Iar când li se povestesc istorioare cu zâne, cu uriaşi, cu animale extraordinare, ei cred în ele, este formidabil!… Câţiva ani mai târziu, ei pierd acest sens al miracolului pentru că adulţii îşi bat joc de credulitatea lor, şi chiar dacă nu o fac, atitudinea lor materialistă şi grosolană sfârşeşte prin a-i influenţa.

De îndată ce copiii au pierdut acest sens, ei au pierdut cu adevărat esenţialul. Fiindcă nu se poate imagina că o mare probă de superioritate din partea adulţilor este aceea de a crede că universul nu are nici suflet, nici inteligenţă, că omul este singura fiinţă vie şi raţională a creaţiei. Toată natura este vie, inteligentă şi populată de creaturi vii şi inteligente şi unele chiar mult mai inteligente decât omul. Din ziua în care omul neagă această viaţă şi această inteligenţă, moartea începe să se instaleze în el. Dacă voi credeţi că totul este mort în jurul vostru, moartea se instalează în voi, să nu uitaţi niciodată aceasta. Dar dacă veţi crede că totul este inteligent şi viu, veţi spori în voi inteligenţa şi viaţa.

Iată un adevăr asupra căruia psihologii şi pedagogii trebuie să se oprească, deoarece nu au studiat încă consecinţele magice ale unui simplu gând. Dacă voi credeţi că toţi oamenii de pe glob sunt răi, leneşi, depravaţi, criminali, este foarte rău, deoarece nu numai că aceasta se va reflecta asupra voastră, dar mai devreme sau mai târziu veţi deveni ca ei. Iar dacă voi credeţi că lumina, frumuseţea, splendoare, grandoarea domnesc peste tot, atunci veţi lucra asupra voastră înşivă şi veţi deveni din zi în zi mai frumoşi, mai nobili, mai expresivi.

Să nu omorâţi deci niciodată simţul supranaturalului la copii. Cultivaţi-l chiar, pentru că ei se hrănesc cu acesta întreaga lor viaţă. Şi pe bună dreptate, poveştile păstrează viu în ei simţul lumii invizibile şi al fiinţelor care o locuiesc în copilăria mea, eu am cunoscut printre membrii familiei noastre câteva persoane în vârstă, ale căror cuvinte erau întotdeauna pline de o mare înţelepciune. Ele nu aveau nicio pregătire, cele mai multe nu au fost nici măcar la şcoală (într-un mic

sat pierdut din Macedonia, cu mai mult de un secol în urmă, acest lucru nu era deloc surprinzător!) dar toată atitudinea lor era de o asemenea demnitate, de o asemenea stăpânire de sine, încât le admiram pe aceste fiinţe, ele fiind pentru mine nişte modele. Când veneau în vizită la noi acasă (eu aveam şase, şapte ani) le întâmpinam cu mare fericire, cu mare bucurie şi le ascultam cu mare atenţie! Eu le ceream mereu să-mi spună poveşti. Exista printre ei un anume Mihail şi acesta m-a impresionat mult. El era foarte înţelept. Când vorbea, îşi cântărea fiecare cuvânt şi gest. Ca şi bunica mea, el îmi spunea poveşti extraordinare în care se desfăşura lupta dintre bine şi rău, între lumină şi întuneric, între zâne bune şi vrăjitoare, şi întotdeauna binele era acela care obţinea victoria. După aceea, toată viaţa mea am simţit că prin aceste poveşti, bunica mea şi el mi-au dat un impuls spre bine, spre lumină, dorinţa permanentă de a face să triumfe lumina. Eu văd acum că trebuia să ascult acele poveşti întrucât ele au lăsat o amprentă profundă în sufletul meu. Tot ceea ce eu am învăţat din cărţi şi la Universitate s-a şters, mi-au rămas în amintire numai poveştile în care lumina învingea întotdeauna întunericul.

Copiii sunt influenţaţi mult de părinţi, de rudele apropiate. De aceea este bine să nu vă lăsaţi copiii în compania unor indivizi care i-ar putea duce pe o cale îndoielnică, povestindu-le vrute şi nevrute. La această vârstă, ceea ce văd, ceea ce aud, se poate imprima în ei, influenţându-le întreaga viaţă. Trebuie să vegheaţi asupra copiilor voştri. Dacă este posibil, alegeţi-le chiar şi prietenii: încercaţi în fiecare zi să aflaţi ce băiat, ce fată se află în anturajul copiilor voştri. Chiar şi voi, rememorându-vă viaţa, veţi găsi în copilăria voastră explicaţia gusturilor, a tendinţelor voastre sau a comportamentului actual.

Copilăria este cea care determină toată viaţa. Amprentele primite în timpul copilăriei nu se şterg niciodată, iată de ce responsabilitatea adulţilor este imensă. Dacă distrug un copil prin grosolănie şi lene, acesta va rămâne marcat pe viaţă. Ei trebuie să se controleze şi să se teamă să nu îl orienteze greşit.

Înţelegeţi-mă bine. Trebuie să cunoaşteţi şi anumite legi ale psihologiei iniţiatice. Eu nu spun că un copil ar trebui crescut numai într-un climat de vis, de poezie, de fantezie şi de imaginaţie. Fiindcă acest lucru ar putea fi foarte periculos pentru el. Fiecare metodă are în acelaşi timp o latură pozitivă şi una negativă şi trebuie să ştii când şi cum să le aplici. Părinţii, pedagogii trebuie să trezească atât intelectul

copilului cât şi sensul practic al acestuia, să îl înveţe să se descurce în plan material pregătindu-l să facă faţă mai târziu realităţilor vieţii, dar ei nu trebuie să omoare atracţia sa pentru minuni şi sensibilitatea acestuia faţă de lumea invizibilă. Ei îi pot vorbi despre spiritele naturii: spiritele pământului (gnomii), spiritele apei (ondine), spiritele aerului (silfide), spiritele focului (salamandrele), şi despre lucrarea pe care acestea o fac în univers. Dar, mai presus de toate, ei trebuie să îi arate sensul lumii divine, şi pentru aceasta pot începe prin a-i vorbi despre Pomul Vieţii, despre ierarhiile cereşti.

Desigur, trebuie să cobori la nivelul de înţelegere al copilului. Nu este cazul să îi enumeri toate numele cabalistice ale Arborelui Sefirotic, dar este posibil să îl faci să înţeleagă noţiunea de ierarhie spunându-i: „Tu ştii că oamenii sunt mai inteligenţi decât animalele aflându-se deasupra lor" şi să îi explici de ce. „Iar printre oameni, există unii care îi depăşesc pe ceilalţi: ei sunt mai buni sau mai înţelepţi". Copilul recunoaşte că este adevărat. „Atunci de ce nu ar exista şi alte fiinţe care să îi depăşească chiar şi pe oamenii cei mai buni şi mai înţelepţi?" Copilul acceptă şi astfel începe să aibă noţiuni legate de existenţa îngerilor, a Arhanghelilor şi a tuturor entităţilor din ierarhiile spirituale. Un copil pe care îl educăm astfel va păstra întotdeauna conştiinţa unei lumi superioare plină de înţelepciune şi de lumină cât şi dorinţa de a tinde către această lume.

Omul care neagă existenţa lumilor şi a entităţilor care îl depăşesc devine limitat şi confuz. Mulţi dintre oameni nu avansează, nu evoluează, pentru că sunt neştiutori sau pentru că nu vor să admită că deasupra oamenilor există această ierarhie sublimă a îngerilor, a Arhanghelilor… până la Tronul Domnului, ceea ce înseamnă că nu au un ţel, un ideal înalt de care să se lege pentru a primi, a capta energii de un ordin superior.

Bineînţeles, ei trăiesc, se descurcă, dar din punct de vedere spiritual nu avansează, ei nu acceptă nici măcar ideea că există Maeştri care să îi instruiască, iar unii dintre ei sunt chiar morţi din punct de vedere spiritual. În timp ce aceia care acceptă conştient existenţa ierarhiilor spirituale au un ţel superior şi acesta le insuflă elanul necesar pentru a realiza lucruri măreţe.

Articol X. Cap. 10 – O iubire fără slăbiciuni

Lectura gândului zilei:

„Tatăl şi mama nu trebuie să cedeze niciodată capriciilor

copilului lor. Ei trebuie să fie tandri, plini de iubire, dar inflexibili. Atunci când au dat un ordin unui copil, trebuie să îi ceară să îl asculte. Anumite mame cedează în faţa copilului pentru că el plânge şi ele nu vor să îl facă să sufere. Iată o înduioşare prostească pentru că mai târziu copilul, prost învăţat, se va urca în capul părinţilor. Mama trebuie să rămână plină de blândeţe, să nu se enerveze, să nu bată copilul, dar să nu cedeze nicicum, exact ca în cazul naturii, unde nicio dorinţă sau capriciu uman nu o pot supune.

Dacă copilul bagă degetul în foc sau în gheaţă, legile căldurii şi ale frigului nu se modifică pentru a-l feri. Natura asistă impasibilă la faptele copilului, de aceea el învaţă să o respecte. Pentru copil, mama reprezintă natura, şi dacă nu o reprezintă corect, copilul va nesocoti faptul că există limite ce nu trebuie depăşite şi va fi pierdut. Deseori anumiţi copii devin în viaţă adevăraţi călăi din cauza slăbiciunii mamei lor".

Da, adesea iubirea prost înţeleasă a părinţilor este cea care aduce nefericire într-o familie, pentru că ei nu au ştiut să arate copiilor lor că există legi în faţa cărora toată lumea este obligată să se încline, atât părinţi cât şi copii. Un copil care a fost lăsat să facă tot ce vrea, nu va şti niciodată ce este bun şi ce este rău, şi nu va fi vina sa, fiindcă a fost obişnuit prost. Copilul trebuie să înceapă de mic să înveţe că există legi şi părinţii trebuie să i le predea. „Da, dar dacă sărmanul de el va plânge?..." Ei bine, să plângă!

Imediat ce copilul începe să plângă, mama cedează pentru ca odrasla ei să nu fie nefericită. Atunci, s-a terminat, ea va ceda toată viaţa, va deveni o sclavă, copilul ei o va trata cu brutalitate, şi ea va fi cea care va suferi pentru că a confundat iubirea cu slăbiciunea. Copilul plânge? Lăsaţi-l să plângă, plămânii i se exersează, şi în acest timp el înţelege că există reguli de respectat şi de aplicat. Dacă la prima lacrimă veţi reveni asupra deciziei, copilul va continua mereu să folosească plânsul pentru a vă face să cedaţi şi să îi satisfaceţi toate capriciile. Nu ştiaţi că un copil este mai inteligent şi mai şiret decât mama sa? El ştie să se folosească de lacrimi pentru a o obliga să cedeze şi apoi i se va sui în cap şi va face pipi... în sfârşit, ce mai vreţi, aşa îşi predau mamele lecţiile!

Părinţii nu trebuie să aştepte pentru a-i face pe copii să înţeleagă că nu le vor asculta capriciile, altfel, în ziua în care se vor hotărî să reacţioneze, va fi prea târziu. Când îşi dau seama de

gravitatea situaţiei, anumiţi părinţi devin imediat inflexibili, şi atunci ce mai luptă! Ei îşi bat chiar copiii, dar nu pot să obţină nimic, pentru că este prea târziu. Fermitatea trebuie arătată atunci când el este foarte mic. Părinţii trebuie să ajungă să-şi învingă această slăbiciune de a face plăcere copilului pentru că este mic, deoarece prin aceasta ei trezesc anumite tendinţe rele în inima şi în sufletul lui. Dimpotrivă, tocmai pentru că este mic el va accepta constrângerile, mustrările, ordinele. Iar mai târziu, când va înţelege, îşi va iubi părinţii şi le va fi recunoscător pentru că l-au scutit de mari suferinţe.

Anumiţi părinţi nu ştiu ce să mai facă pentru a fi pe placul copiilor, pentru a-i distra, iar rezultatul acestei dorinţe atât de exagerate de a fi pe placul lor are consecinţe catastrofice. Să luăm numai exemplul jucăriilor. Ce jucării se produc pentru a-i distra pe copii? Pistoale, tancuri, tunuri, arme de toate felurile. S-a ajuns chiar până acolo încât se vând ghilotine în miniatură… Dar părinţii ce fac? în loc să se unească pentru a protesta şi a interzice aceste jucării, ei acceptă să se fabrice şi chiar le cumpără. Iată cum se pregătesc mici pierde-vară. Câtă prostie, câtă necunoaştere! Cum de nu s-au gândit că aceste jocuri vor avea serioase repercusiuni asupra comportamentului şi mentalităţii copiilor? Dacă unii dintre ei devin nişte monştri, înseamnă că au primit o educaţie aberantă din partea unor oameni care nu cunoşteau marile adevăruri iniţiatice.

Am văzut ieri un copil făcând nişte grimase neplăcute şi inestetice. Am întrebat-o pe mama sa: „Unde le-a învăţat?

— Oh! Tatăl lui îi făcea aşa pentru a-l distra, şi acum el îl imită”. Priviţi cum se educă copiii! Pentru a-i distra, a-i face să râdă, li s-a arătat o oarecare grimasă stupidă pe care ei o vor imita. Nu trebuie niciodată să arătaţi ceva diform sau prostesc copiilor, chiar dacă doriţi să îi distraţi. Există şi alte modalităţi de a o face. Părinţii nu trebuie să facă decât ceea ce este educativ, inteligent, chiar dacă aceasta nu îi face plăcere copilului. Copilul trebuie să accepte, să se obişnuiască. Lumea întreagă nu caută decât plăcerea, dar plăcerea este cel mai rău ghid, înjoseşte omul şi îl face să se întoarcă la stadiul de animal. Părinţii neştiutori fac plăcere copiilor lor pentru că îşi închipuie că îi iubesc. Dar există iubire şi iubire. Trebuie să căutaţi iubirea care educă, înfrumuseţează, întăreşte copilul şi îl face perfect Fiinţa umană este în mod natural egoistă, ingrată şi riscaţi să încurajaţi acest egoism şi această nerecunoştinţă prin o prea mare indulgenţă. Iubim copiii şi

vrem să le oferim totul, dar înţelepciunea ne sfătuieşte să îi lipsim puţin de anumite lucruri.

Eu vorbesc, vorbesc, dar ştiu că părinţii nu-mi vor da dreptate, vor spune că sfaturile mele sunt în contradicţie cu metodele lor. Dar din moment ce au probleme cu copiii lor, aceasta dovedeşte că metodele lor au nevoie să fie îmbunătăţite, nu-i aşa?

În pagina pe care tocmai v-am citit-o, vă spuneam că nu trebuie să îi bateţi pe copii. În realitate, în cazuri excepţionale, o palmă sau o bătaie la fund nu le poate face rău. Dar dacă bateţi un copil, fiţi atenţi la privirea voastră. Da, privirea voastră nu trebuie să exprime nici nervozitate, nici ostilitate, niciun fel de sentiment negativ, întrucât copilul va uita repede palma pe care i-aţi dat-o, dar nu va uita niciodată o privire urâtă: mai devreme sau mai târziu, el va încerca să se răzbune. Fiţi atenţi la privirea voastră dacă vă bateţi copiii!

Adesea părinţii bat un copil pentru că sunt exasperaţi de el şi şi-au pierdut răbdarea, ceea ce constituie o reacţie proastă. Palmele şi bătaia la fund nu trebuie să fie rezultatul enervării părinţilor – enervarea nu este un sentiment pedagogic – ci să fie rezultatul dorinţei părinţilor de a-l face pe copil să înţeleagă că există reguli ce trebuie respectate. De aceea am dat de câteva ori această metodă, pe care mulţi o consideră ciudată: când o mamă trebuie să-şi corecteze copilul, ea trebuie să rămână stăpână pe sine, să arate copilului cât este de tristă că l-a bătut, să plângă chiar şi ea – dacă poate – în faţa lui şi să îi spună: „Nu vreau să te bat, dar sunt obligată să o fac pentru că ai acţionat prost şi trebuie să te corectez”. Apoi vine urmarea… bătaia la fund! Atunci, copilul simte că mama sa este nefericită, că suferă, şi că datorită greşelii lui a fost obligată să acţioneze astfel. În acest fel copilul va reflecta şi va înţelege că există legi ce nu trebuie încălcate.

Eu insist asupra acestui punct, pentru că ştiu că părinţii nu au obiceiul să fie atât de atenţi la modul în care îşi corectează copilul. Ei nu trebuie niciodată să îl bată când sunt nervoşi, pentru că lasă în mintea copiilor o impresie de ură, de răutate, de nedreptate, în vreme ce, pentru o bună educaţie, copilul trebuie să simtă că tatăl său şi marna sa sunt drepţi şi datorită acestui fapt ei îl corectează. Dar acest mod de a reacţiona este de altfel foarte rău din punct de vedere magic şi am să vă explic de ce.

Când bateţi un copil într-un moment de furie, curentul lipsit de armonie al sentimentelor voastre se transmite copilului şi îi provoacă

efecte extrem de distrugătoare. Furia ce a ieşit din voi sub forma unui curent de ostilitate va continua să influenţeze în mod nefavorabil asupra lui timp de luni de zile, de ani, şi astfel, fără să ştiţi, aţi închinat copilul vostru forţelor negative care vor pune stăpânire astfel pe el. Iată neştiinţa părinţilor care, în loc să-şi ajute şi să-şi protejeze copilul, distrug în el elementele sacre, divine, pentru că ei i-au comunicat prea multe forţe negative ieşite din inima lor. Părinţii trebuie de acum înainte să-şi controleze aceste accese de furie.

Cum nu îi putem educa pe părinţi pe tot globul, această lumină trebuie să fie acceptată cel puţin de fraţii şi surorile din Fraternitatea Albă Universală. Este necesar ca ei să-şi corecteze copiii, dar fără să dovedească aceste sentiment distructiv ce îi va expune influenţei spiritelor întunecoase. Iată însă ce se mai poate întâmpla: când mai târziu vor dori să-şi îndrume copiii, nu o vor putea face; în loc să fie docili şi ascultători în mâinile lor, ei vor asculta de aceste spirite întunecate. Este o problemă la care va trebui să vă gândiţi. Corectaţi-vă deci copiii, dar numai pentru a-i face conştienţi că există legi pe care nu le pot încălca fără să se expună unor mari pericole.

Natura procedează tot la fel. Este iarnă, este frig şi spargeţi o bucată din geamul ferestrei: ei bine, dacă nu îl veţi înlocui, va trebui să suportaţi consecinţele: veţi dârdâi. Veţi putea spune naturii: „Dar îmi este frig, de ce nu dai un pic mai multă căldură?” Ea va rămâne impasibilă, implacabilă şi voi sunteţi cei care trebuie să vă gândiţi la stângăcia voastră, să o îndreptaţi, şi să

Încercaţi să fiţi mai îndemânatici pe viitor. În privinţa copilului ei, mama trebuie să fie asemenea naturii: impasibilă şi implacabilă, şi în acelaşi timp să îi arate că ea însăşi se supune legilor. În acel moment, ea va întipări în mintea copilului ideea de ordine, de ierarhie, şi ne putem aştepta la minuni din partea unui copil care a fost crescut în această conştiinţă şi respect al legilor.

În mod evident, copiii nu sunt toţi la fel. Suntem deci obligaţi să îi educăm urmărind gradul lor de evoluţie, temperamentul lor, forţa, sănătatea lor, şi încă mulţi alţi factori. Există într-adevăr atâtea cazuri diferite în care nu putem da reguli generale, nici să spunem: „Fă aşa sau aşa…” Este nevoie de o metodă pedagogică particulară pentru fiecare copil, şi părinţilor le revine datoria să-şi studieze copiii şi să se arate suficient de inteligenţi şi luminaţi pentru a şti ce metodă trebuie să folosească în cazul lor.

Dar ceea ce este sigur, este faptul că în toate cazurile părinţii trebuie să fie impecabili în faţa copiilor lor, să nu arate nicio slăbiciune, nicio lacună. Se cunosc cazuri de mame care au amanţi, sau care în timpul războiului se culcau pe câmp cu soldaţii inamici. Copilul mic era acolo, pentru că mama nu l-a putut lăsa singur acasă, şi el privea fără să înţeleagă. Dar câţiva ani mai târziu, când îşi va aminti şi va înţelege, vom putea observa în comportamentul său faţă de mamă daunele pe care această scenă le-a produs în el. De ce mamele sunt atât de inconştiente? Ele comit tot felul de fapte reprobabile în faţa copiilor lor crezând că ei sunt prea mici şi nu înţeleg nimic. Nu, ei înregistrează absolut totul. Există evenimente de la trei, patru, cinci ani pe care un om nu le poate uita niciodată. El va uita ce a visat, dar îşi va aminti mereu ce a trăit cu şaizeci sau optzeci de ani în urmă.

Când părinţii îşi arată slăbiciunile, copiii se tulbură, se dezorientează, nu mai au niciun punct de reper. Copiii caută mereu din instinct să se sprijine de fiinţe care încarnează dreptatea, nobleţea, puterea, perfecţiunea; toţi simt în ei o nevoie instinctivă de dreptate şi adevăr, şi când îi văd pe părinţi comiţând fapte reprobabile, există ceva în sinea lor care se dereglează. Copilul, care se simte mic şi slab, doreşte să simtă deasupra sa o autoritate de neînvins care să îl protejeze. El este neştiutor, dar ştie că este slab, de aceea are nevoie de protecţie şi se cuibăreşte în mama sa pentru a-i simţi căldura. El caută un sprijin nu numai în planul fizic, ci şi în planul psihic. De aceea, atunci când un copil înţelege că mama sa şi tatăl său nu sunt la înălţimea situaţiei, el se simte pierdut sau se revoltă, şi aici găsim originea numeroaselor tragedii.

Un copil are nevoie ca părinţii săi să nu arate nicio slăbiciune, şi de aceea este foarte rău faptul că după ce i-au dat un ordin copilului lor, părinţii acceptă ca el să nu asculte. Când părinţii i-au dat un ordin, ei trebuie să supravegheze executarea lui; altminteri, copilul va băga de seamă că părinţii nu au nicio fermitate, nicio stabilitate, şi această imagine pe care şi-o va face despre ei va dăuna educaţiei sale.

Vreau să mă opresc asupra unei probleme interesante privind acest subiect. Când un adult vrea să acţioneze, el trebuie mai întâi să se gândească; copilul nu are de ce să gândească, pentru că mintea sa nu este încă pregătită pentru reflecţie. La copil, acţiunea este pe primul plan, el trebuie deci să acţioneze executând fără comentarii ceea ce îi cer adulţii. Demersul la copii este exact invers decât la adulţi. Dacă

copilul vrea ca mai întâi să înţeleagă şi apoi să acţioneze, el nu o va mai face niciodată. El trebuie să acţioneze înainte de a înţelege, pentru că sunt alţii înaintea lui care au înţeles, şi având încredere în ei, el îşi va uşura propriul proces de înţelegere, care nu se va manifesta decât mai târziu.

Copiii au posibilitatea să devină inteligenţi acţionând exact după ceea ce părinţii le-au cerut să facă. Pentru că inteligenţa, cea adevărată, este deja o lucrare. Realizarea presupune totdeauna că o inteligenţă a supravegheat execuţia. Când o lucrare este bine făcută, se spune că ea nu poate fi decât opera unei inteligenţe; iar dacă această inteligenţă este vizibilă sau invizibilă, conştientă sau inconştientă, aceasta este o altă problemă.

Copilul trebuie deci să execute ceea ce i se cere fără să aibă nevoie de explicaţii. Când mama îşi ia cu ea băieţelul, nu este nevoie să îi explice în amănunţime unde îl va duce. El are încredere şi îi dă mâna ştiind că ea nu îl va conduce într-un loc unde sunt şerpi, urşi, mistreţi care îl vor sfâşia – simbolic vorbind – şi astfel copilul face progrese. Dar copiii care nu au încredere în părinţii lor, sau care vor să fie independenţi, liberi, nu-şi pot dezvolta corect inteligenţa.

Să nu începeţi acum să-mi povestiţi tot felul de istorii: „Da, dar noi cunoaştem familii în care copiii sunt cu adevărat mai inteligenţi decât părinţii lor, şi de aceea le ţin piept”. Eu ştiu bine că putem întâlni copii cu totul excepţionali, dar acestea sunt cazuri extrem de rare. Vă vorbesc la modul general, şi nu cred deloc ceea ce vor alţii să mă facă să cred: că majoritatea copiilor sunt genii care au dreptate să se revolte împotriva părinţilor abrutizaţi. Nu, există un motiv din moment ce un copil s-a născut într-o astfel de familie sau în alta; acum, când se află acolo, este mult prea târziu pentru a critica şi judeca. Dacă el este într-adevăr genial, de ce a venit să se întrupeze într-o familie abrutizată? Dacă a venit, înseamnă că trebuie să facă un stagiu şi să-şi asculte părinţii. Apoi, vom mai vedea. Au existat fii de regi care au fost trimişi în armată ca simpli soldaţi pentru a fi trataţi – şi uneori maltrataţi – ca şi ceilalţi!

Deci, nu este treaba copilului să discute şi să critice, nu i se cere să aducă dezordinea şi anarhia. Din moment ce a venit acolo, în acea familie, trebuie să înceapă să se pună în acord cu ea. Atunci când îşi va dovedi adevărata superioritate, va putea face ce va dori, dar nu înainte. În momentul în care copilul îşi ascultă părinţii şi acceptă să facă ce ei îi

cer, inteligenţa sa începe să se trezească. Apoi, încet-încet, copilul însuşi va înţelege motivaţia a ceea ce face.

Evident, există cazuri în care intransigenţa părinţilor poate fi catastrofală. Să presupunem că ceea ce copilul cere este de natură spirituală, şi că are nişte părinţi grosolani, neştiutori şi necinstiţi care îl împiedică să-şi realizeze idealul pentru că aceasta le depăşeşte cu mult înţelegerea. Dacă ei se arată inflexibili, vor putea să îi facă mult rău. De aceea, de fiecare dată când dăm o regulă generală, trebuie să aducem nuanţări şi explicaţii.

Părinţii trebuie să măsoare bine consecinţele înainte de a se pronunţa, de a acorda o permisiune sau a refuza în mod categoric. Dar cum să o facă dacă nu au discernământ? Ei trebuie să înceapă prin a se instrui pe ei înainte de a se pronunţa, pentru că există un număr mare de factori ce trebuie luat în considerare: dacă copilul este destul de puternic… dacă momentul este bine ales… dacă va fi bine pentru el… dacă are aptitudini ce trebuie protejate… Chiar şi în ceea ce priveşte hrana, părinţii trebuie să ia în considerare anumite elemente şi să nu îi forţeze pe copii să mănânce ceea ce ei găsesc bun pentru ei înşişi.

Deci, eu vă repet: un tată, o mamă nu trebuie să impună o ascultare orbească copilului înainte de a-şi fi pus întrebarea: „Oare eu îi cer un lucru bun, corect, divin? Oare sufletul său îl doreşte cu tărie sau acest lucru va fi nociv pentru evoluţia sa?" O dată ce s-au informat, au văzut şi au înţeles clar ce este bine pentru copil, ei pot să îi ordone – fie că va fi o permisiune sau un refuz – în mod categoric, irevocabil, iar copilul va trebui să asculte. Copilul trebuie să înţeleagă că există legi la care părinţii înşişi sunt obligaţi să se supună. Chiar şi Iniţiaţii ascultă de aceste mari legi ale naturii şi de altfel ei sunt primii care le respectă. Ei respectă poate mai puţin legile umane ce nu sunt întotdeauna corecte, dar în faţa legilor divine, legilor veşnice, universale, ei sunt mereu plini de respect şi de supunere. Tocmai acest respect trebuie învăţat şi transmis copiilor lor de către discipolii Fraternităţii Albe Universale.

Înţelegeţi-mă bine. Trebuie să manifestaţi multă iubire pentru copii, este de la sine înţeles, dar trebuie să ştiţi cum şi când să o exprimaţi. Există momente în care nu trebuie să arătaţi iubirea, dar să vă foloseşti de înţelepciune, şi numai în această situaţie putem vorbi cu adevărat de o iubire cu adevărat luminată şi binefăcătoare. Iubirea prostească şi presărată cu slăbiciuni constituie o catastrofă.

Articol XI. Cap. 11 – Educaţie şi instruire

Adesea mi-au fost puse întrebări pe tema educaţiei copiilor şi am răspuns: „Vedeţi, s-au construit multe în şcoli pentru copii şi pentru adolescenţi în ultimii ani. Dar oare s-a ameliorat ceva? Numai latura exterioară. Copiilor le-au fost oferite şcoli mai mari, mai frumoase, cu laboratoare, radio, cinema, televiziune, terenuri de sport, piscine… dar ei totuşi nu au progresat.

În trecut, nu se acorda atâta importanţă laturii exterioare. Orice casă, chiar orice grajd, putea servi drept şcoală; vântul intra prin ferestrele ce erau şterse cu o hârtie; nu existau provizii de lemne şi copiii care veneau de departe aduceau fiecare câte un buştean pentru a menţine focul. Câteodată nu existau nici cărţi, numai învăţătorul avea una… Dar iată că din aceste şcoli au ieşit fiinţe excepţionale, caractere puternice, nobile: modele. În timp ce astăzi, când s-au îmbunătăţit toate condiţiile materiale, din şcoli ies şarlatani, şmecheri, fiinţe interesate, necinstite. Ele sunt foarte instruite, sunt capabile să recite, să vă uimească, dar caracterul lor nu are nimic solid sau nobil.

Iar dacă v-aş povesti cum mergeam eu la şcoală! Tatăl meu murise când eram încă foarte tânăr, şi fiind foarte săraci mama nu putea să-mi cumpere cărţi. Plecam adesea dimineaţa la colegiu fără să mănânc şi în timpul orelor eram somnolent, aproape adormit. În timpul pauzelor împrumutam cărţi de la colegii mei, încercam în grabă să învăţ câte ceva din lecţii şi când profesorul mă asculta, mă străduiam să-mi amintesc din ceea ce citisem în câteva minute. Acum îmi dau seama că toate aceste greutăţi cu care m-am confruntat au trezit în mine anumite capacităţi de care am beneficiat mai târziu. Atunci când trăieşti confortabil, te anesteziezi. Nu oamenii cei mai bine situaţi în viaţă sunt aceia care au dat cele mai importante lucruri umanităţii. Uitaţi-vă despre ce vorbesc, cu ce se ocupă toţi aceia care au de toate! Despre lucruri inutile, nişte idioţenii…

Unii vor spune: „Dar toate aceste şcoli bine dotate sunt foarte utile, copiii noştri vor deveni tehnicieni, ingineri”. De acord, ei vor deveni tot ceea ce vreţi. Dar oare fericirea umanităţii depinde în mod absolut de progresul tehnic, de confort, de viteză? Eu nu sunt împotriva progresului, dar trebuie cunoscută direcţia spre care se îndreaptă acesta. În acest moment, oamenii se interesează numai de progresul material ca şi cum nu ar mai fi alte domenii în care ar trebui să progreseze. Eu sunt cu totul de acord cu progresul, dar cu ce fel de

progres? în ciuda tuturor progreselor tehnice realizate, viaţa nu s-a îmbunătăţit: oamenii nu sunt mai fericiţi, mai luminoşi, mai liniştiţi… nici măcar mai sănătoşi!

Din dorinţa, de altfel lăudabilă, de a îmbunătăţi latura exterioară, a fost uitată latura interioară, caracterul. Învăţătorii, profesorii, şi chiar părinţii au crezut că este suficient să dea copiilor cele mai bune cărţi, materialele cele mai perfecţionate, dar din păcate aceasta nu a adus rezultate foarte bune. Mulţi îşi dau seama, observă că, în ciuda tuturor acestor îmbunătăţiri, a mustrărilor şi a pedepselor, copiii nu se îndreaptă, dimpotrivă. De ce? Pentru că ei nu au în faţă un exemplu viu.

Pentru a obţine rezultate bune, trebuie ca instructorii, educatorii să devină nişte modele. Şi cum primii educatori sunt părinţii, dacă părinţii îşi ratează vocaţia, dacă le dau sfaturi şi fac exact invers decât cum se exprimă, copiii îşi dau seama că ceva nu este în regulă. Din acel moment, nu numai că părinţii îşi pierd autoritatea, dar copiii încep să le urmeze exemplul: îşi dau seama că sunt două adevăruri, unul pentru alţii şi altul pentru sine şi că poţi face orice cu condiţia să salvezi aparenţele. Deci, toţi se exersează cum să înşele, să fure, fiindcă exemplele le stau în faţă.

La ora actuală cea mai mare parte a pedagogilor sunt nişte intelectuali care nu au vocaţie pentru această profesie: ei au citit cărţi ce le-au dat cunoştinţe superficiale, dar în esenţă ei nu au nimic de a face cu pedagogia. Un adevărat pedagog trebuie să se fi născut pedagog, şi numai prin prezenţa, prin privirea sa, prin emanaţiile sale, copiii sunt educaţi. S-au văzut în istorie bărbaţi şi femei care s-au născut cu această iubire, cu această calitate morală ce influenţează copiii. Copiii sunt sensibili, ei sunt ca şi animalele care simt de departe dacă sunteţi sau nu stăpânul. Priviţi un cal: dacă călăreţul este un laş, calul îl simte şi îl aruncă jos!… Altminteri, el se supune. Şi copiii au aceeaşi intuiţie naturală.

Din ce în ce mai mult, se observă faptul că profesorii şi învăţătorii îşi revăd propriile metode pedagogice, şi astfel vor începe să înţeleagă că, pentru a educa tinerii, este nevoie să fii tu însuţi impecabil, altfel nu poţi avea o influenţă bună asupra lor. Şi de ce este aşa? V-am mai spus, copiii au flerul animalelor şi judecata lor este în general infailibilă. Eu nu mă tem de judecata adulţilor, dar mi-e fiică de aceea a unui copil, pentru că este teribilă. Părerea copiilor este foarte

importantă pentru mine, pentru că ei văd, ei simt, ei percep adevărul.

Când eram elev la colegiul din Vama, în timpul războiului din 1914 – 1918, cei mai mulţi dintre profesorii noştri trebuiau să meargă pe front şi noi aveam suplinitori care veneau o vreme ca să ne ţină cursuri. Într-un an, am avut pe rând doi profesori de matematică. Primul, de îndată ce intra în clasă, declanşa un zgomot îngrozitor elevii începeau să râdă, să glumească… El încerca să facă orice ca să restabilească liniştea: striga, gesticula, ameninţa… dar tot degeaba. îl căuta chiar şi pe director, dar o dată ce directorul pleca, gălăgia şi râsul reîncepeau. El se purta totuşi frumos şi îmi era milă de el, nu înţelegeam de ce colegii mei erau atât de cruzi. Într-o bună zi, am fost atât de indignat de atitudinea lor încât am luat cuvântul în lipsa sa pentru a le spune că ceea ce făceau nu era deloc frumos. Ei au fost de acord să se abţină şi o zi, două, lucrurile au mers mai bine. Apoi, din nou, zarva a reînceput. În realitate, se putea spune că profesorul era cel care provoca reacţiile elevilor, prin felul său de a fi, ca şi cum ceva se degaja din el ca să declanşeze vacarmul şi ilaritatea.

El a plecat într-o zi şi a fost înlocuit de un omuleţ care intra încet în clasă, chiar fără să ne privească. Dar, îndată ce apărea, elevii se aşezau în linişte la locurile lor şi nu mai mişcau; el aşeza catalogul pe catedră şi începea lecţia cu o voce liniştită. Nu se înfuria niciodată, nu ne ameninţa, nu ne pedepsea niciodată. Ştia perfect tot ce ne preda, nu ezita niciodată şi eram obligaţi cu toţii să studiem. Pe atunci aveam cincisprezece, şaisprezece ani, şi am fost profund impresionat. Iar chipul acestui om, ce nu avea ceva special, mi-a rămas în memorie. Şi nu numai din cauza cunoştinţelor sale, dar şi din cauza prezenţei sale, a ceea el emana, ceva ce impunea în faţa noastră, în şcoli, în universităţi, se întâlnesc de asemenea cazuri de profesori care, fără să facă nimic deosebit în prealabil, se impun imediat elevilor şi studenţilor.

Există şi cazuri de yoghini care trăiesc în pădurile Indiei, în mijlocul tigrilor, al cobrelor, fără ca acestea să îndrăznească măcar să se apropie de ei pentru a le face vreun rău. Datorită purităţii, a virtuţilor lor, aceşti yoghini au vibraţii pe care animalele le simt, şi ele îi respectă, în timp ce altora le sar de gât pentru a-i muşca sau pentru a-i sfâşia.

Dacă instruirea capătă din ce în ce mai multă importanţă, înseamnă că toţi înţeleg că datorită ei vor putea ajunge în situaţii mai

bune, mai strălucitoare, mai bine remunerate. În timp ce, educaţia continuă să fie neglijată pentru că ea nu oferă niciunul dintre aceste avantaje. Dimpotrivă, chiar şi acela care a acordat prioritate calităţilor morale este aproape întotdeauna izgonit de indivizi descurcăreţi şi fără scrupule. Şi apoi este mult mai greu să lucrezi pentru a-ţi îndrepta caracterul decât să obţii diplome universitare.

În orice caz, aici este greşeala părinţilor. Evident, ei sunt mulţumiţi să-şi vadă copiii ascultători, sinceri, respectuoşi, cinstiţi, dar sunt şi mai mulţumiţi dacă sunt primii în clasă sau se fac remarcaţi recitând versuri ori interpretând câteva partituri muzicale. Părinţii pun pe primul plan calităţile intelectuale ale copiilor lor, şi nu cele morale; eu am văzut, am constatat toate aceste lucruri. Iar mai târziu, atunci când copiii sunt instruiţi, chiar eruditi, influenţaţi de cine ştie ce filosofie, ei se întorc împotriva propriilor părinţi pentru a-i critica şi pentru a le face reproşuri. Şi atunci, bieţii părinţi sunt stupefiaţi: ei au făcut atâtea sacrificii pentru instruirea copiilor lor şi iată cum aceştia îi distrug încet, încet!

Iată de ce le spun tuturor acelora ce au copii: „Dacă vreţi ca instruirea pe care o daţi copiilor voştri să nu se întoarcă într-o zi asupra voastră, acceptaţi adevărurile Ştiinţei Iniţiatice, sporiţi lumina din voi şi veţi putea marca spiritul copiilor voştri de o sută de ori mai mult decât o fac profesorii lor”.

Nu trebuie ca părinţii să-şi închipuie că prin instruire au făcut esenţialul pentru copiii lor. Nu, această iluzie nu poate decât să provoace lupta dintre cele două generaţii, întrucât în şcoli copiii vor acumula cunoştinţe pe care părinţii sunt departe de a le avea, şi când vor reveni cu diplomele lor şi cu aerul lor de superioritate, câte lucruri vor mai auzi părinţii! Ei vor fi trişti şi nemulţumiţi văzându-şi copiii atât de ingraţi, de grosolani, de violenţi, dar a cui este greşeala? A lor! De ce nu au făcut nimic pentru a obţine lumina şi virtuţile pe care, în ciuda cunoştinţelor lor, copiii le simt mereu superioare? Da, acesta trebuie să fie ţelul tuturor părinţilor: să devină atât de nobili, de dezvoltaţi spiritual, de luminoşi şi puternici încât să fie de neîntrecut.

Dacă părinţii vor cu adevărat să-şi păstreze copiii aproape de ei, dacă vor să fie iubiţi, admiraţi şi să nu fie niciodată părăsiţi, trebuie să le ofere acestora un exemplu extraordinar. Altminteri, eu îi previn, îşi vor pierde copiii. Bazându-se numai pe soluţii superficiale, ei devin slabi, vulnerabili, şi în ziua în care problemele apar, vor fi pierduţi. Dar

unde se află câştigul? Nu trebuie să se ajungă aici, lucrurile trebuie gândite astfel încât greutăţile să fie depăşite din clipa în care apar.

Asistăm la ora actuală la tot felul de manifestări anormale ce au drept cauză importanţa exagerată dată instruirii. Bineînţeles, instruirea este necesară, indispensabilă, dar este pe cale să ucidă copiii şi studenţii cu prea multe cunoştinţe inutile. De altfel, imediat ce-şi termină studiile şi-şi iau examenele, ei se grăbesc să şteargă totul din creierul lor. Pentru ce au îngrămădit atâtea cunoştinţe, de ce au pierdut atâţia ani, dacă în final se grăbesc să uite tot şi nu înţeleg nimic din ce este esenţial în viaţă? Eu vă voi spune ceea ce este esenţial, prezentându-vă acum modul cum privesc Iniţiaţilor această problemă a educaţiei.

Iniţiaţii ştiu că fiinţa umană este comparabilă cu un regat ai cărei locuitori sunt propriile celule, iar ea este regele. Din nefericire, în majoritatea cazurilor, nu este decât un rege detronat, doborât de propriul popor, deoarece nu ştia să conducă cu înţelepciune: el nu a înţeles că trebuia să-şi educe celulele pentru ca ele să-şi poată îndeplini toate sarcinile. În loc să aibă rolul de monarh, el era ocupat să alerge în căutarea plăcerilor de tot felul, şi nu îi mai rămânea timp pentru a cunoaşte nevoile poporului. În timp ce se găsea acolo, adâncit în activităţi inutile sau chiar criminale, anturajul său, fără să-şi dea seama, poate că îl admira, dar propriile lui celule îl spionau, pentru că el nu se putea ascunde de ele şi într-o zi au decis să dărâme acest suveran nedemn.

Celulele noastre sunt vii, inteligente şi ele ne supraveghează. Cum ele se găsesc într-o permanentă comunicare cu noi, noi nu putem scăpa de vigilenţa lor: cele mai mici fraude, cele mai mici şmecherii se înregistrează în ele şi după un timp ele ne urmează exemplul. Ele îşi spun: „Haideţi, beţi, mâncaţi, stăpânul nostru este ca şi noi şi noi suntem aidoma lui!” Iată ceea ce nu se cunoaşte: faptul că celulele noastre ne urmează exemplul.

Înainte de a ne ocupa de educarea altora, fiecare dintre noi trebuie să devină pedagogul propriilor sale celule ştiind că un popor căruia regele îi dă un exemplu prost, îl va imita pe acesta şi tot acest popor este cel care apoi îl va detrona. În timp ce, dacă regele dă un exemplu de bunătate, de nobleţe, de cinste, celulele sale, care de asemenea îl imită, fac totul ca să îl susţină, ele devin atât de ascultătoare, atât de strălucitoare încât această strălucire începe să se

manifeste şi în exterior. Tocmai această strălucire, aceste emanaţii sunt cele care acţionează asupra oamenilor, a animalelor şi chiar asupra vegetaţiei.

Ceea ce omul a creat în sine prin lucrarea, să prin meditaţiile sale, prin puritatea sa, se reflectă mai întâi în interior, asupra propriilor sale celule; mai târziu, aceste creaţii ies pentru a-i influenţa şi pe alţii. Dacă nu cunoaşteţi această lege, nu veţi ajunge niciodată la realizări adevărate, pentru că lucrurile trebuie să se creeze şi să se organizeze mai întâi în interior şi abia după aceea să se concretizeze în plan fizic.

Să nu credeţi că numai altora daţi un exemplu bun sau rău. Nu, îl oferiţi mai întâi propriilor voastre celule şi când ele văd că trăiţi în anarhie, se vor arăta şi ele anarhice, imposibil de stăpânit! În momentul în care veţi don să vă impuneţi, ele nu vă vor asculta şi astfel nu vă veţi putea stăpâni senzualitatea, furia, poftele. În timp ce, dacă reuşiţi să câştigaţi încrederea celulelor voastre, veţi câştiga o mare putere asupra lor: dacă vi se întâmplă să vă găsiţi într-o stare proastă, după câteva momente de concentrare, ele vă vor asculta şi vă veţi regăsi pacea şi lumina.

Dacă până acum aţi oferit un exemplu neplăcut celulelor voastre, de astăzi înainte ar trebui să aveţi o atitudine potrivită, un comportament mai bun. Celulele, care vă privesc, vor lua în considerare schimbările petrecute şi din acel moment vă vor imita. La început, acest nou comportament nu vi se va părea atât de natural, dar puţin câte puţin el va deveni natural şi veţi fi mereu susţinuţi, chiar împinşi în aceeaşi direcţie.

Când un om care a lucrat la început asupra copiilor săi în interiorul său, trebuie să educe şi alţi copii, în exterior, sau chiar bărbaţi şi femei, nimic nu este găunos în fiinţa sa, nimic nu este gol: dimpotrivă, totul este plin, puternic, vibrează şi toţi simt că este un adevărat pedagog, că există în el o integritate, o unitate neasemuită. Da, pentru că în interiorul său, toţi locuitorii săi îl susţin şi îi dau forţă. Iată de ce prezenţa sa este magică; orice ar spune, el va obţine rezultate pentru că întreaga sa fiinţă este obişnuită să lucreze în această direcţie, ea nu este împărţită: într-un fel în interior, şi în altfel în exterior.

Trebuie să ajungeţi la această integritate, la această unitate: aşa cum apăreţi în exterior, tot aşa să fiţi şi în sinea voastră. În acel

moment, veţi deveni foarte puternici ca pedagogi, ca educatori. Aceasta este adevărata putere, puterea magică, pentru că toate celulele omului degajă ceva adevărat. Altfel, numai partea care vorbeşte degajă câteva crâmpeie de adevăr, iar tot restul strigă: „Nu, nu, nu, este fals!”

Adevărata magie se află în adevăr, în unitate. Magia subînţelege întotdeauna o unificare a tuturor forţelor, a tuturor energiilor; nu există nicio magie în dezmembrare, în împrăştiere. Dar când vorbesc despre magie, trebuie să mă înţelegeţi: eu nu mă ocup de magie, nu citesc cărţi despre magie sau despre vrăjitorie. Cu ceva timp în urmă am frunzărit câte ceva pentru a avea o idee, dar nu am timp de pierdut cu aşa ceva. Pentru mine, întregul univers, întreaga viaţa reprezintă magia: adevărata carte magică se găseşte aici, în faţa noastră, dar noi nu ştim să o citim.

În realitate, există trei categorii de educatori: aceia care cer copiilor sau elevilor să respecte anumite reguli pe care ei înşişi nu le respectă; aceia care se comportă ca nişte exemple, dar o fac din amor propriu, din orgoliu, pentru a-şi păstra bunul renume, dar care, în secret, îşi permit multe încălcări ale regulilor; şi, în sfârşit, cea de a treia categorie, Iniţiaţii, adevăraţii pedagogi care nu sunt împărţiţi: ceea ce spun, ceea ce doresc, se află în ei, în fiinţa lor, în esenţa lor. Trebuie să ajungeţi până aici.

Iată de ce vă spuneam că pentru mine cel mai mare pedagog este soarele. Da, el este Maestrul meu. El mi-a spus: „Crede-mă, toţi aceşti aşa-zişi pedagogi nu cunosc nimic din adevărata pedagogie. Ei nu ştiu că pentru a-i încălzi pe alţii trebuie ca ei să fie calzi, pentru a-i lumina pe alţii trebuie ca ei să fie luminoşi, pentru a-i însufleţi pe alţii trebuie ca ei să fie însufleţitori. Educatorii vor să le impună tinerelor generaţii calităţi morale pe care ei înşişi nu le posedă neputându-le fi astfel exemple. Cum vreţi ca tinerii să nu se revolte? Este normal ca ei să nu asculte”. Da, iată ce mi-a spus soarele.

Un adevărat pedagog trebuie să emane calităţile pe care doreşte să le predea, trebuie să transmită din sinea sa ceva molipsitor, stimulativ, irezistibil! Un adevărat poet, un adevărat muzician îi impulsionează pe alţii să devină poeţi, muzicieni. Un adevărat purtător de iubire îi face pe alţii să fie plini de iubire. Un general perseverent, curajos, îi influenţează pe soldaţi: ei se aruncă în luptă şi obţin victoria. Imaginaţi-vă un laş, un fricos, care strigă: „Înainte!” cu o voce tremurată, nimeni nu îl va urma. Educatorii spun: „Trebuie să fii bun,

sincer, trebuie…" dar oare ei cum sunt? Atunci, cum vreţi ca tinerele generaţii să fie stimulate?

Educaţia actuală rămâne de suprafaţă, mărginaşă. Adevărata pedagogie este o pedagogie a centrului. Dacă în interiorul vostru sunteţi nobili, corecţi şi cinstiţi, chiar şi fără să spuneţi nimic, cei din jurul vostru vor deveni la rândul lor nobili, drepţi şi oneşti.

Daţi voi exemplul, întreaga putere magică a pedagogiei constă în acest lucru, nu voi începe niciodată să v-o repet. Restul nu este decât amuzament, vorbărie. Ştim, citim, scriem, explicăm, emitem teorii şi suntem incapabili să dăm exemple. Nu, eu nu mai citesc cărţi de pedagogie, există prea multe şi se contrazic. Dacă îmi puneţi întrebări despre sistemul educaţional din diferite ţări, despre noile structuri, despre tendinţele moderne, vă voi spune că nu cunosc nimic din toate acestea. Toată energia mea, întreaga mea voinţă se concentrează asupra unei singure idei: cum să devin un model. Atâta tot.

Dacă la sfârşitul anului şcolar învăţătorii, profesorii sunt atât de obosiţi, nu înseamnă că munca cu copii este epuizantă, ci faptul că îşi practică adesea meseria într-o stare de spirit de mercenari: ei se gândesc înainte de toate cum să îşi câştige existenţa. Ei nu sunt preocupaţi de copii, ei încearcă să-şi termine lucrarea cât mai repede posibil fără ca vreodată să conştientizeze măreţia misiunii lor: să lucreze asupra sufletului tuturor copiilor încredinţaţi de Cer. Copiii au multe defecte, dar din momentul în care ai ales cariera de educator, eşti obligat să te gândeşti la viitorul acestor copii, să fii atent, să îi iubeşti. Şi cum copiii sunt sensibili la iubire şi la tandreţe, ei vor reuşi să se schimbe după câtva timp.

Când mă mai găseam încă în Bulgaria, cu mai mult de cincizeci de ani în urmă, am cunoscut o femeie foarte bătrână care se hotărâse să înveţe să scrie şi să citească tocmai spre sfârşitul vieţii. Ea nu a putut să o facă cât a fost tânără, şi la vârsta de şaptezeci de ani a cerut să meargă la şcoală. Toate acestea se întâmplau într-un sătuc mic şi învăţătorul a acceptat. Dar vă daţi seama… ce reacţie au avut copiilor în faţa unei femei în vârstă aşezată ca şi ei pe băncile şcolii! îşi băteau joc de ea, îi făceau mizerii. Dar ea, nu numai că nu se supăra niciodată, îi mângâia chiar, îi îmbrăţişa, le aducea cadouri. După un timp copiii nu au mai batjocorit-o, ci au început să o adore. Într-o zi, când a răcit şi nu a mai putut veni la şcoală, toţi copiii s-au dus la ea şi au implorat-o să se vindece repede şi să revină: ei nu voiau să înveţe dacă ea nu era

acolo cu ei.

Ei da, dar pentru a putea avea un asemenea efect asupra copiilor, trebuie să dăruieşti multă iubire, multă răbdare. Au existat uneori educatori extraordinari, ca Pestalozzi care nu era foarte instruit, dar care a obţinut cu ajutorul iubirii sale mari succese cu copii dificili; dar acest lucru este rar. Eu înţeleg ce sarcină imensă este aceea de a educa copiii, dar eu pot să vă vorbesc astfel fiindcă în Bulgaria şi eu am fost la rândul meu învăţător, apoi director de colegiu, şi am cunoscut rezultatele pe care iubirea şi răbdarea le au asupra copiilor. Din cauza celor povestite de copii, părinţii veneau să-mi mulţumească, să-mi aducă daruri… nu ştiam chiar ce să mai fac! Iar când am plecat în Franţa, au venit cu toţii şi m-au condus la gară, plângând!… Nu voi putea uita niciodată acest lucru. Deseori mă gândesc la aceşti copii dintre care mulţi au devenit deja bunici şi bunici!

Dacă pedagogii s-ar gândi să introducă elemente spirituale în inima şi în sufletul copiilor, cum aceste elemente vor continua mai târziu să acţioneze, popii i îşi vor aminti întreaga viaţă de acei bărbaţi şi femei care au lucrat asupra lor. În stadiul actual al lucrurilor, copiii nu-şi mai amintesc nici chiar de învăţătorii şi profesorii lor, sau dacă îşi amintesc, o fac aproape mereu pentru a-i detesta a-şi bate joc de ei în continuare după trecerea anilor. Munca acestora nu a avut deci niciun sens, pentru că nu a conţinut nici lumină, nici conştiinţă, nici iubire.

Când iubim copiii, nu suntem atât de obosiţi, pentru că ne-am conservat sistemul nervos intact. Dar veţi fi pierduţi dacă veţi îndepărta iubirea, răbdarea, încrederea care v-au făcut să vă câştigaţi prieteni care îşi vor aminti de voi întreaga viaţă. Şi mai ales, atunci când copiii sunt încă foarte mici, iubindu-i, îi veţi câştiga pe îngerii lor păzitori. Fiecare copil are un înger păzitor care se ocupă de el, care veghează asupra lui, care vrea să îl educe; dar adesea el întâmpină mari dificultăţi pentru că acel copil suportă alte influenţe. Îngerul păzitor veghează, supraveghează, dar el nu poate face totul, de aceea este atât de bucuros când vede că cineva îl ajută pe copilul pe care el îl are în grijă, şi îl recompensează. Deci, prin lucrarea voastră bună, nu numai că îi veţi câştiga pe copii şi pe părinţi – deoarece copiii povestesc totul părinţilor lor despre învăţătorii şi profesorii lor – dar şi pe îngerul păzitor al copiilor. Oare nu merită să faci în acest caz un efort, în loc să te gândeşti numai cum să scapi de ei cât mai rapid

posibil? în acest caz ar fi mai bine să nu devii pedagog, ar trebui să-ţi schimbi mai bine meseria.

Există deci metode ce trebuie cunoscute ca să poţi lucra cu copiii. Dacă vreţi, nu vă mai gândiţi nici măcar la ei, gândiţi-vă la voi. Ca să nu sfârşiţi extenuaţi, prăbuşiţi, încercaţi să fiţi mai calmi, mai răbdători, mai atenţi, şi veţi economisi multe energii. Altminteri, veţi fi mereu nervoşi, tot timpul tensionaţi şi veţi cădea la pat.

Mulţi învăţători şi profesori îi bombăne mereu pe copii fiindcă nu reuşesc să îi schimbe. Dar oare ce perfecţiune reprezintă ei înşişi pentru a dori să îi schimbe? Majoritatea sunt atât de obişnuiţi, atât de mediocri, cum pot ei oare să pretindă că educă un copil? Nu aceasta este vocaţia lor. Unii erau făcuţi pentru a fi măcelari şi iată-i educatori! Ei nu s-au gândit niciodată că sarcina lor este aceea de a lucra asupra sufletului şi spiritului copiilor şi, prin puterea iubirii, să înscrie în acestea ceva divin. În ce universităţi se dezvăluie viitorilor pedagogi puterea iubirii… faptul că iubirea este aceea care transformă, educă, îndreaptă?

Eu am tot spus-o, cea mai bună meserie, cea mai nobilă, este cea de educator, de pedagog. Evident, aceasta nu este părerea tuturor.

Majoritatea oamenilor nici nu o iau în consideraţie. Merită să te străduieşti să devii însă fizician, avocat, medic. În timp ce învăţătorii, chiar şi profesorii, sunt puţin dispreţuiţi. Ce înseamnă să te ocupi de copii? Aproape nimic. Şi iată că aceasta este chiar cea mai importantă meserie, cea mai semnificativă. Educaţia copiilor este o lucrare divină! De aceea eu am spus mereu că va veni vremea în care psihologia şi pedagogia care sunt încă subestimate vor sta pe primul plan. Şi acest moment se apropie.

Eu observ că se abordează din ce în ce mai mult această problemă: fiinţa umană, psihologia sa, educaţia sa. Pentru că s-a realizat faptul că nu se poate obţine niciun succes, nicio fericire stabilă pentru omenire atât timp cât această problemă nu este pusă la punct. În curând, toţi vor vorbi despre aceasta. Una înseamnă să simţi că schimbările sunt necesare, şi alta este să ai puterea să aduci adevăratele schimbări. Priviţi ce se întâmplă în politică. Toţi vorbesc despre schimbare: trebuie schimbată aceasta, trebuie schimbată cealaltă. Este uşor să vorbim despre schimbări, dar când nu suntem pregătiţi să le facem cu adevărat, devenim caraghioşi.

Pentru a-ţi asuma sarcina de pedagog, nu este suficient numai

să studiezi trei sau patru ani la universitate, ai nevoie de întreaga viaţă, şi poate chiar de mai multe vieţi. Fiindcă secretul pedagogiei se găseşte în Ştiinţa Iniţiatică. Trebuie să posezi un element pedagogic înăuntru, în inimă, în suflet, în spirit, iar acest element este acela care vibrează, care emană, care îi influenţează pe alţii: chiar fără să deschideţi gura, ceilalţi simt nevoia să vă imite. Ei îşi dau seama că se găseşte ceva acolo, în voi, ceva luminos, călduros, plin de viaţă, şi această lumină, această căldură, această viaţă îi ajută să înţeleagă mai bine tot ceea ce doriţi să le explicaţi.

De altfel, nu prin etalarea cunoştinţelor putem să acţionăm asupra oamenilor. Cunoştinţele sunt, desigur, mijloace puternice; putem să îi facem pe oameni să înţeleagă multe lucruri având argumente bune, dar nu este de ajuns: ei pot să înţeleagă mult şi bine, dar nu se vor urni din loc. Numai iubirea, convingerea, credinţa sunt puteri care stimulează, care inspiră. Ele sunt forţe pline de viaţă. Iubirea şi credinţa, iată unde se află adevărata putere! în faţa greutăţilor vieţii, cel care posedă cunoaşterea intelectuală, şi numai pe aceasta, este oscilant, slab, temător, în timp ce acela care manifestă iubire şi credinţă, chiar fără să ştie mare lucru, continuă să înainteze, să evolueze, să depăşească toate obstacolele.

Se spune în Evanghelii: „Dacă aţi avea încredere cât un grăunte de muştar, aţi spune muntelui acestuia: mută-te din loc, şi el se va muta". Evident, acest lucru este simbolic. Iisus nu a vrut niciodată ca oamenii să mute munţii din loc! Munţii stau bine acolo unde sunt, nu încercaţi să îi mutaţi, lăsaţi-i în pace. Natura i-a plasat cu multă înţelepciune pentru a transmite anumiţi curenţi şi radiaţii. Munţii despre care vorbeşte Iisus, sunt alţi munţi situaţi în intelect, în inimă, în voinţă. Neglijăm acei munţi de întuneric, de egoism, de lene, şi vrem să urcăm munţii frumoşi şi inocenţi pe care Domnul i-a făcut! Oare Iisus a mutat munţii din loc? Nu, el nu se ocupa cu astfel de treburi, dar a mutat munţi, regate şi continente întregi în mintea şi în inima fiinţelor: el a tulburat întreg pământul.

Înţelegeţi-mă bine acum: nu este suficient numai să acumulaţi cunoştinţe, trebuie să lucraţi asupra iubirii, a încrederii, a curajului, altminteri veţi rămâne slabi. Vă veţi asemui cu acela care îşi petrece tot timpul în biblioteci şi care, atât de cufundat în cărţi, uită să mai mănânce: el citeşte, citeşte, dar devine plăpând, palid, fără viaţă, şi după un timp este obligat să abandoneze totul, chiar şi lectura. Acum,

dacă preferaţi cunoştinţe din cărţi, căutaţi-le, dar vă veţi ofili, nu veţi mai emana nici iubire şi nici bunătate: veţi deveni numai o minte rece şi seacă ce discută, critică, disecă, dar care este incapabilă să iasă din dezordinea în care se găseşte.

Aceasta se întâmplă adesea cu studenţii de la filosofie. Când îşi termină studiile la universitate, ei sunt complet dezorientaţi de toate aceste idei, toate aceste sisteme bizare pe care le-au studiat. Şi este normal, pentru că în studiile filosofice veţi găsi de toate, mai puţin adevărata filosofie. Vi se prezintă toate elucubraţiile omeneşti din toate secolele şi din toate ţările, dar aceşti pretinşi filosofi nu sunt adesea decât oameni obişnuiţi care nu au privit problemele decât prin prisma intelectului lor limitat. Fac excepţie aceia care posedă adevărata cunoaştere a lumii superioare, şi eu i-am amintit în conferinţele ţinute despre Iniţierile egiptene, fiindcă gânditorii studiaţi de tineri sfârşesc dezechilibrându-se, pierzându-şi capacitatea de a discerne adevărul de fals şi distrugându-şi şi credinţa.

Ce putem face cu tineretul care nu mai crede în nimic, care trăieşte în dezordine? Oare acesta este scopul filosofiei? Ce interes avem noi să ştim că cineva a gândit într-un fel sau în altul? 1 Trebuie să oferim tinerilor o singură filosofie, cea I adevărată, unică: aceea care este conţinută în marea carte a naturii vii. Dar profesorii nu o cunosc nici ei înşişi şi prezintă un amestec de idei false şi adevărate, cu puţin adevăr şi mult fals. Trebuie să ştim că dacă vom continua să instruim studenţii în acest mod, vom pregăti valuri de anarhie şi de sinucideri.

Înţelegeţi deci, de acum înainte, că adevărata filosofie este cea care vă dă viaţă, iubire, credinţă. Încercaţi să nu o părăsiţi ca să nu vă rătăciţi în tot felul de elucubraţii, poate originale, dar care nu vă vor aduce nimic bun. Dovada constă în faptul că nu deveniţi nici mai puternici, nici mai luminoşi, pentru că nu vă hrăniţi cu viaţa, nu beţi lumina: vă mulţumiţi cu mici amănunte superficiale în loc să lucraţi în profunzime.

În sfârşit, fiecare este liber să facă ce doreşte, dar eu ştiu dinainte care vor fi rezultatele în funcţie de felul cum vă veţi hrăni cu adevărata viaţă sau dacă vă veţi petrece timpul cu nasul în cărţi. Până în prezent nu aţi înţeles aşa cum trebuie diferenţa ce există între a te hrăni şi a citi. Eu nu citesc, nu am timp, dar eu citesc cartea naturii, şi citesc de asemenea pe feţele voastre şi în inimile voastre. Eu citesc mai ales în soare: el este cartea pe care o citesc în fiecare zi. În fiecare zi, el

îmi descoperă lucruri noi pe care vi le comunic din când în când. Şi voi, la rândul vostru, veţi citi mai puţine cărţi mai târziu pentru că veţi învăţa să citiţi din cartea naturii vii.

Dimineaţa, începeţi ziua luând micul dejun ca să prindeţi putere ca să vă îndepliniţi toate obligaţiile… Dacă mergeţi să vă petreceţi ziuaîntro bibliotecă fără să fi mâncat ceva în prealabil, veţi fi somnolenţi şi nu veţi înţelege nimic din ceea ce citiţi. Ca să poţi lucra, ai nevoie de forţe, şi ca să ai forţe, trebuie să mănânci, acestea sunt lucruri ştiute de toată lumea. Atunci, de ce să nu înţelegeţi că există aceeaşi lege şi în planul spiritual?

Învăţaţi deci să căutaţi o hrană spirituală vie, proaspătă, şi absorbiţi-o aşa cum absorbiţi razele soarelui dimineaţa. Aveţi nevoie de o hrană curată care să vină de la sursă, care este ca şi viaţa însăşi: o hrană simplă, puternică, celuminează, ce îndestulează, ce învie! Şi tocmai această hrană o primiţi aici. De altfel, eu v-am spus adesea: aici nu este o universitate, aici este un restaurant.

Bucuraţi-vă, şi chiar dacă nu veţi învăţa nimic aici, veţi primi cel puţin un elan, entuziasmul, viaţa, fiindcă aici se găseşte esenţialul. Trebuie mai întâi să deveniţi cu adevărat vii, şi apoi puteţi să mergeţi să învăţaţi tot ceea ce vă doriţi!

CUPRINS

Cap. 1 – Părinţii trebuie mai întâi instruiţi 1
Cap. 2 – O educaţie care începe înainte de naştere 3
Cap. 3 – Un plan pentru viitorul omenirii 3
Cap. 4 – Ocupaţi-vă de copiii voştri! 3
Cap. 5 – O nouă înţelegere a iubirii materne 3
Cap. 6 – Cuvântul magic 3
Cap. 7 – Să nu lăsaţi niciodată un copil fără o preocupare 3
Cap. 8 – Pregătiţi copiii pentru viitoarea viaţă de adult 3
Cap. 9 – Păstraţi la copil sentimentul supranaturalului 3
Cap. 10 – O iubire fără slăbiciuni 3
Cap. 11 – Educaţie şi instruire 3